

Kyyhkynen

3/2014 teologian ylioppilaiden tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853

**Kyyhkynen haastatteli
kenttäpiispa**

**Toimittaja matkasi lappiin saadakseen gradunsa valmiiksi
Teologi pahoitti mieltensä**

Diakoniatyöntekijä itki

Pappi tatvoi selkensä

PÄÄKIRJOITUS

Samuli Suonpää

”Usko hyvän tekemiseen”, kehotti vaalimainos marraskuun alussa.

Seurakuntavaaleissa sopivan ehdokkaan löytäminen oli vaikeaa. Viimeisen kymmenen vuoden ajan olen muissa vaaleissa äänestänyt kirkkovaltuustoon, kaupunginvaltuustoon ja eduskuntaan kavereitani tai itseäni. Kaverini ovat pärjänneet paremmin. Nyt, asutuani vuoden Vallilassa, huomasin etten tunne ehdokkaista yhtäkään. Usko siinä sitten hyvän tekemiseen, kun kaikki ehdokkaat ovat yhtä vieraita.

Vaalimainoksista ja listojen nimistäkään ei ollut juuri apua. Yhtä mitään-sanomattomia kaikki. Haluavat hyvää kirkolle ja että seurakunta on lähellä ihmistä. Kaikki ehdokkaat luottivat Raamattuun, arvostivat avioliittoa ja pitivät hyvän tekemistä vallan erinomaisena ajatuksena. Kovin epäselvää oli, mitä nämä kenenkin kohdalla tarkoittivat.

Olisin halunnut lähettää joillekin ehdokkaista sähköpostia ja kysyä heidän ajatuksistaan, mutta seurakunta ei suostunut luovuttamaan yhteystietoja. En vielä tiedä, mitä tavoitteita valitsemani vihreä nuori nainen ajaa, mutta häneltä näin sentään yhden kirjoituksen jossakin. Näytti olevan muutakin kuin nimi listalla, oikea ihminen. Se riitti, kun ei muutakaan ole.

”Tee kirkosta itsesi näköinen”, ehdotti toinen vaalimainos. Niinpä tein. Etäisen ja pinnallisen. Vaan itsensä näköistä kirkkoa ovat rakentaneet näköjään Ylöjärvelläkin, jossa vastavalittu kirkkoval-

tuutettu juhlisti oheisella Facebook-päivityksellä heteroseksuaalisuuttaan.

”Jaetaanko nallekarkit tasan?” kysyi puolestaan ylioppilaskunnan edustajistovaaleista muistuttava juliste samalla viikolla.

Tässä vaalissa ei ollut pulaa tutuista ehdokkaista. Listoilla oli kymmeniä kanssateologeja julistamassa, että ovat teologeja ja siksi minunkin kannattaisi äänestää teologia. Keskeisintä koko vaalissa näytti olevan, että HYY:llä on käytettävissään paljon nallekarkkeja eli rahaa. Ja nyt minun pitäisi valita joku varmistamaan, että nallekarkeista riittää minullekin – ja ystävilleeni.

”Ylioppilasarjestötoiminta on oppimiskokemus”, muistan minulle usein kerrotin. Oikeaa, aikuisten ihmisten politiikkaa varten näillä nallekarkeillakin kai harjoiteltiin. Se ei ole pelkästään hyvä asia.

Seurakuntavaalien äänestysprosentti oli 15,5 %, ylioppilaskunnan edustajistovaalin yli 30 %. Nallekarkit kiinnostivat enemmän.

Pääkirjoitus	2
Varjopääkirjoitus	3
Jälkisanat	4
Tiesitkö tämän kansikuvasta?	4
Uskontotieteilijöiden ainejärjestöstä	5
Kuvitettu kirkonmies	6
Rakas Gradupäiväkirja	8
Sydämeltään	10
seurakuntapappi	10
Ekumeeninen naapurisopu	12
Joku saattaa suuttua	14
Palvelua, palsternakkaa ja post-it -lappuja	16
Puhdistava itku	20
Rakkauden ammattilainen?	23
Femakkopropagandaa	24
Pellet vaihtuvat, mutta sirkus jää	25

KYYHKYNEN

Julkaisija

Teologian Ylioppilaiden tiedekuntayhdistys

Hallituksen puheenjohtaja

Sanni Suhonen

Ilmestynyt vuodesta 1853

161. vuosikerta

ISSN 346-2247 (painettu)

ISSN 1458-414X (verkojulkaisu)

www.tyt.fi/kyyhkynen

kyyhkynen@tyt.fi

TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki

Toimitus

Samuli Suonpää, vastaava päätoimittaja

Ella Luoma, päätoimittaja

Milla Purosalo, toimitussihteeri

Atte Tolonen, kuvatoimittaja

Toimittajat

Tuomas Hurme

Olli-Pekka Toivanen

Jani Mastola

Anna Hiekkataipale

Juha Leinonen

Maija Halme

Painopaikka

Vammaspaikka, Sastamala

Taitto

Raudasmedia/Joona Raudaskoski

Kannen kuva

Ella Luoma

Painos 1000 kpl

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea.

VARJOPÄÄKIRJOITUS

Vaalihälinän tasaantuessa ei voi kuin huokaista helpotuksesta: ei enää alituisesti kampanjoivia kavereita, some-propagandaa eikä vaalimainontaa kampuksella. (Varjopuolena kahvista joutuu jälleen maksamaan.)

HYY:n edustajistovaalit erottaa seurakuntavaaleista se, että HYY ei vaalien johdosta kokenut jäsenkatoa. Siinä mielessä HYY on kuitenkin kuin sitä 1870 vuotta edeltänyt valtionkirkko, että erota ei saa vaikka haluaisi.

Seurakuntavaalien mainos kehottaa uskomaan hyvän tekemiseen. Teologina kehoitus särähtää korvaani. Hyvän tekemiseen uskominen ei ole riippuvaista kristillisestä vakaumuksesta, Suo-

Milla Purosalo

men evankelisluterilaiseen kirkkoon kuulumisesta tai seurakuntavaaleissa äänestämisestä.

Mikä on se erityinen kristillinen sanoma? Vaalien alla antamassaan haastattelussa **Teemu Laajasalo** totesi Jeesuksen olevan kirkon tabu. Mihin siis tavallisen kirkon rivijäsenen kannattaa enää uskoa, kun edes kirkko ei uskalla julkisesti tunnustaa omaa uskoaan? Miksi kuulua kirkkoon, kun samalla ta-

voin helluntailaisena, buddhalaisena tai tietoisesti taistelevana ateistina voi myös uskoa hyvän tekemiseen?

Kun katsoo kirkon ulosantia, ei vaikuta erityisen hämmästyttävältä, kuinka tavallinen seurakuntalainen ei ihmettele yli 60 vuotta vanhaa uutista, siitä kuinka paavin mukaan luomiskertomuksen ja evoluutioteorian välillä ei ole ristiriitaa.

Sen sijaan, että vain uskoisimme hyvän tekemiseen, miksi emme avoimesti tunnustaisi uskovamme Jeesukseen? Sen sijaan, että rakennamme kukin ”itsemme näköistä kirkkoa”, miksi emme rakentaisi kirkosta vielä vahvemmin Kristuksen näköistä?

Lue lisää sivulta 14 alkaen.

JÄLKISANAT

Vuoden aikana Kyyhkysen päätoimittajalle selvisi miten Aku Ankkaa luetaan

Ella Luoma

Väistyvänä päätoimittajana otan nyt erivapauden rallatella niitä näitä muutaman rivin verran. Tasan vuosi sitten minulle nimittäin selvisi, kuinka Aku Ankkaa luetaan. Tartuin kirjastossa päämäärättömästi haahuillessani opukseen Aika on aikaa... tutkielmia poploresta (1974). Silloin populaarikulttuurin tutkimus näyttöäsi nojanneen vahvasti erilaisiin psykoanalyttisiin teorioihin ja keskittyi vihaamaan kaikkea amerikkalaista.

Kokoelmateos sisälsi Jukka Kemppisen esitelmän Aku Ankan viides sormi, jossa huomioidaan ajalle tyypillisiä kysymyksiä kolonialismista sekä siitä, että miksi Ankkalinnan asukeilla ei ole housuja. Ei tarvitse nauraa, tästä meuhkattiin Suomessa aikoinaan lehdistössä asti. Mutta mielenkiintoiseksi tykitys käy seuraavan lainauksen myötä:

--- *Ankka-sarjakuvat antautuvat myös psykoanalyttiselle tutkimukselle ja osoittautuvat tässä mielessä sängen mielenkiintoisiksi. Syvä infantiilius ja ääretön seksuaalinen estyneisyys ovat leimallisia teokselle. Kuten usein on täh-*

dennetty, terveet ja normaalit perhesuhteet puuttuvat täysin. Koko teoksesta ei löydy normaalia perhe-elämää; kaikki ovat joko toistensa setiä tai veljenpoikia, lihallisen siikiämisen edellyttämät vanhemmat puuttuvat. Heitä ei edes mainita. Voiko rajua oidipuskompleksia enää ilmentää paremmin? ---

Niin... voiko? Jätän sen lukijan tulkinnan varaan. Seuraavassa lainauksessa huomioidaan ankkujen housuttomuus. Se ei ole ainoastaan perverssiä ja omituista, vaan:

--- *Hallitseva käyttäytymismuoto on anaalis-sadistinen. Hahmot pukeutuvat kuten sielunelämältään kehittyneemmät yksilöt painajaisissaan: yläruumis on moitteettomasti vaateitettu, mutta alaruumis aivan paljas. Henkilöhahmot potkivat usein toisiaan takamuksiin ja myös perinteinen selkäsäuna esiintyy kliimaksina varsin usein. Regression voimakkuutta sarjassa osoittaa sekin, että henkilöhahmoilta puuttuvat, niin alastomia kuin ovatkin, sekä peräaukko että ulkoiset sukupuolielimet. Kastratiomielteiden kipeyttä korostaa myös hahmojen korvattomuus ---*

Lisäksi

--- *Päähenkilön syvä infantiilius näkyy ... siinä, että hän käyttää aikuisella iällä ainoana vaatteenaan naurettavaa merimiespukua, joka on hyvin leimallisesti lapsen asuste. ---*

Lopuksi selittyä myös kirjoituksen otsikko, tuo myyttinen viides sormi:

--- *Yliminän ehdottomasti torjuman libidon kastratiokierre näkyy oikeastaan yksityiskohdassa, jota ei tule havainneeksi kovin helposti. Aku Ankalla, samoin kuin muilla hänen seuralaisillaan, ..., on kädessään vain neljä sormea. Puuttuvat viides sormi on kastroitu penis. ---*

Näin siis Suomessa 1970-luvulla, ei niin kovin kauan sitten. Aika muuttuu, tutkimusotteet muuttuvat. Kyyhkynenkin siinä sivussa. Jään innolla odottamaan mille Kyyhkysen tulevat päätoimittajat tulevat naureskelemaan neljänkymmenen vuoden päästä. Toivottavasti jollekin.

TIESITKÖ TÄMÄN KANSIKUVASTA?

Kyyhkysen vuoden 2014 päättävän lehden kansi on koostettu joulukorteista, joista Kosassa esiintyy kodittomia romanikerjäläisiä. Kortteja myydään Helsingin kaduilla Iso Numero -lehden tapaan, ja romanit saavat myynnistä syntyvät tulot. Korttien myynnin toivotaan olevan vaihtoehto kerjäämiselle. Ne ovat syntyneet suomalaistaiteilijoiden ja asunnottomien romanien yhteisprojektin tuloksena. Taiteilijat **Rosa Liksom, Marja Hakala, Ritva Harle, Satu Kalliokuusi** ja **Elviira Davidow** ovat maallaneet asunnottomien EU-kansalaisten ottamien valokuvien jatkeeksi kollaasin, joiden pohjalta kortit on tehty.

Kyyhkysen toimitus sai kortit käsiinsä osallistuessaan Vapaa liikkuvuus -verkoston, Oikeudet ilman rajoja ry:n ja Yhteiset Lapsemme ry:n järjestämään joulukorttikonserttiin Rautatientorilla. Joulunalusaikana korttipaketin saa käteensä 5 euron hintaan keneltä tahansa niitä kaupittevalta kerjäläiseltä.

MYTHOS – USKONTOTIETEILIJOIDEN AINEJÄRJESTÖ

Uskontotieteelle on oma ainejärjestö, **Mythos**. Meillä teologisessa tiedekuntajärjestö edustaa kaikkia opiskelijoita. Humanistisessa ollaan organisoiduttu melko lailla päinvastaisesti; jokaiselle pienelle aineelle on oma järjestö ja näiden lisäksi vielä yhteinen kattojärjestö. Mythoksen tarkoitus on ainejärjestönä palvella yhtäläillä teologeja kuin humanisteja.

Mythos järjestää toimintaa jatkuvasti, muun muassa Buddhabareja, eli avoimia keskustelutilaisuuksia vaihtuvista uskontotieteellisistä aiheista. Muita loppuvuoden tapahtumia ovat risteily Tukholmaan sekä puurojuhla 10.12. Ainejärjestöllä on vahva linkki henkilökunnan suuntaan, joten sen tapahtumat antavat oivan mahdollisuuden tavata vaikka oma suosikkiprofessorinsa!

Siitä huolimatta, että Mythos on suunnattu myös teologeille, ei toiminnassa heitä näy paljoakaan. Esimerkiksi vuoden 2014 hallituksessa ei ole yhtään teologia. Näyttää siltä, että sitä on vaikea löytää. Kun olemme pohtineet miksi näin on, on vastaan tullut useita mahdollisia syitä.

Ensinnäkin ongelma tuntuu lähtevän teologisen tiedekunnan toiminnan tasolta. Jaetun laitoksen idea ei ole täysin läpäissyt sen rakenteita. Teologivastaavan **Mika Sireliuksen** mukaan esimerkiksi laitosesittelykutsun lähettäminen tiedekunnan sähköpostilistalle aluksi kiellettiin. Perustelu oli, että tiedekunnan listalle kuuluvat vain suoraan opintoihinliittyvät viestit. Neuvottelujen jälkeen lupa lopulta myönnettiin, mutta silloinkin tiedekunta muotoili kutsun uudestaan. Kutsun sävyn tuli olla asiallinen, eikä liian ”innostava”, kuten ainejärjestöviesteille on tyypillistä. Sireliuksen mukaan myöskään TYT:n sähköpostilistalla Mythoksen viestintää ei näy.

Uskontotiede on Helsingin yliopistossa jaettu kahden tiedekunnan kesken. Se on yliopiston ainoa jaettu oppiaine.

Opiskelijoita tulee teologisen lisäksi humanistisen tiedekunnan haussa, 12 perusvaiheen opiskelijaa per vuosi. Linja on todella suosittu, noin 200 hakijaa vuosittain.

Jani Mastola

Uskontotiede lisää jatkuvasti suosiotaan teologisen pääainevalintana.

Myöskään humanistisen puolella ei olla kovin aktiivisia teologisen suuntaan. Käsitys tuntuu olevan, ettei nuorempia teologian opiskelijoita varmaankaan kiinnosta toiminta ja että kohderyhmä alkaa vasta kandidaattiseminaarista. Vallitseva nihkeys lähettääkin viestin, ettei ehkä kannata tunkea toisten reiviirille. Aiemmin aikaan saaduista yhteistyön muodoista on luovuttu. Esimerkiksi orientaatioviikolla ei tainnut olla Mythoksen esittelyä, vaikka edellinen teologivastaava piti tätä suurena saavutuksena. Potentiaalisesti kiinnostunut opiskelija jääkin väliinpuotoajaksi.

Uskontotiede lisää jatkuvasti suosiotaan teologisen pääainevalintana niin seminaarien osanottajaluvuissa kuin palautettujen gradujenkin määrässä. Tästäkin syystä olisi aiheellista kiinnittää huomiota yhteistyön toimivuuteen ja liikkuvuuden lisäämiseen tiedekuntien ja järjestöjen välillä. Kenen intresseissä nykyinen tilanne oikein on? Ei ainakaan uskontotieteestä kiinnostuneiden opiskelijoiden, joiden edunvalvontaa vaikkapa työelämän suuntaan edustaa lähinnä pappisliitto.

Kehotan kaikkia uskontotieteestä kiinnostuneita tulemaan käymään kiehtovissa Mythoksen järjestämissä tapahtumissa tai vaikka liittymään Mythoksen tiedotuslistoille ja Facebook-ryhmään. Järjestön jäsenmaksu on vaivaiset viisi euroa, joten yhden tuopin hinnalla saakin iloista tekemistä ja seuraa vuosiksi eteenpäin!

KUVITETTU

Siivet – Voidaan liittää ehtoollis-tematiikkaan ja prefaatioon, jossa Herraa ylistetään enkelien kanssa.

IHS = Iesus Hominum Salvador, "Jeesus, ihmisten vapauttaja" - Kristogrammi, johdettu Jeesuksen kreikan-kielisen kirjoitusasun ensimmäisistä kirjaimista. Idea tähän tuli alun perin tatuojalta.

Malja – kuvastaa ehtoollista ja erityisesti ele-vaation hetkeä, läsnä olevaa Kristusta.

Luther-ruusu – kuvastaa uskossa olemisen arkea.

Kaavun hihat – mahdollisesti ortodoksia viitteitä? Myös tatuojan keksintöä.

KIRKONMIIES

Olen saapunut Kallion Sivukirjaston tarkoituksena tehdä haastattelu teemalla ”tatuoinnit ja kristinusko”. Jossain muussa yhteydessä **Visa Viljamaan** olemus saattaisi aluksi hämätä. Rotevan, parrakkaan miehen vasen kynnärvarsi on koristettu ankkurilla ja majakalla. Mustavalko-raidallisen t-paidan kauluksesta pilkistää myös osia rintakehän peittävästä sydän-kuviosta. Pappiahan tänne tultiin tapaamaan, eikä merimiestä?

Kyllä vain. Viljamaa on tänä keväänä Helsingin yliopistosta valmistunut teologian maisteri ja kesällä papiksi vihitty Kallion seurakunnan työntekijä. Tarkoitus on ruotia varsinkin Viljamaan vielä työstövaiheessa olevan, jo nyt vaikuttavan näköisen selkätatuoinnin yksityiskohtia. Lokakuussa aloitettu työ on rahoitettu valmistumisen yhteydessä kerätyllä kolehdilla.

– Tatuointi oli toinen kahdesta asiasta, joihin toivoin kavereiden lahjoittavan rahaa: toinen taas oli Suomen Lähetysseuran kohde Botswana. Molemmat ovat omalla tavallaan pysyviä asioita. Hetki tuntui myös oikealta ottaa vihdoin iso ja näyttävä kuva selkäpuolelle, Viljamaa kertoo.

Ensimmäiset tatuointinsa Viljamaa otti parikymppisenä. Inspiraatio syntyi kuitenkin jo 15-vuotiaana, vaikka ennakkotapauksia ei omasta perhepiiristä juuri löytynyt. Isäkään ei ollut aluksi ajatuksesta mielissään, mutta suhtautuu asiaan nykyään neutraalisti. Kun Viljamaa alkoi kokea kutsumusta pappeuteen, isä varoitti ottamasta kuvia liian näkyville paikoille, ”jotta ne eivät herättäisi turhia tunteita”. Ohje on pitänyt, ja käsivarsien tatuoinnit peittyvät tarvittaessa pitkillä hihoilla.

– Rippileirillä saunassa nuoret saattavat esittää kysymyksiä, mutta tatuoinnit ovat heille jo arkinen asia. Kallion alueella ollaan taas sen verran elämää nähneitä, että ei siellä tulla kyselemään.

Olli-Pekka Toivanen

Tatuointi-
myönteisiä
kommentteja
Raamatusta
löytyy esimerkiksi
Jesajan kirjan
jakeista 44:5 ja
49:16.

En todellakaan ole yksin tatuointieni kanssa viisikymppisten miesten joukossa, seurakunnan miestyöstä vastaava Viljamaa lisää naureskellen.

Aihepiiri tuntuu silti olevan edelleen hieman tabu. Esimerkiksi voi nostaa saarnaaja Markku Veilon vuonna 2012 pitämän esitelmän tatuoinneista paholaisen tienä ihmiseen (YouTubeissa nimellä ”Tatuointien salaisuus”). Verkosta löytää pikahaulilla useita konservatiivisia äänenpainoja, jotka todistavat tatuointien syntyisyyttä. Taustatukea haetaan kristinuskon ja juutalaisuuden historiasta, jossa tatuoinnit on yhdistetty pakanakansoihin tai moraalisesti muuten epäilyttäviin väestönsosiin. Unohtaa ei sovi myöskään Kolmannen Mooseksen kirjan suoraa tatuointikieltoa (19:28).

Viljamaa ei kuitenkaan pidä asiaa ongelmana – On tuota Mooseksen kirjan kohtaa siteerattu kerran minullekin. Itse ajattelen, että tällaiset käskyt on täytetty Kristuksen tuomassa uudessa liitossa. Kyse on enemmän siitä, mitä kuva kertoo kyseisen henkilön arvoista, Viljamaa miettii. Vuohenpää tai risti ylösalaisin kertovat toista kuin perinteiset kristilliset symbolit. Puheeksi tulevat myös alakulttuurit, kuten vankila- tai jengitatuoinnit, joissa uskonnolliseen kuvastoon on kietoutunut muita kulttuurisia merkityksiä.

Tiivistämme keskustelun siihen, että kuva itsessään ei ole hyvä tai paha, vaan se, mihin sen mielessään liittyy. Tatuoinnit voivat kertoa kantajastaan jotain, tai olla olemassa silkan estetiikan vuoksi. Viljamaa ei kuitenkaan lähde kyseenalaistamaan kenenkään motiiveja. – Sinänsä vaikea kuvitella, että kukaan ottaisi itselleen vaikka ristiä ilman mitään syytä. Toisaalta, mikä nyt olisi se vakauksen mittari tällaisissa asioissa?

P.S. Tatuointi-myönteisiä kommentteja Raamatusta löytyy esimerkiksi Jesajan kirjan jakeista 44:5 ja 49:16.

RAKAS GRADU

Helsingin yliopisto myöntää vuosittain Gradut valmiiksi – stipendejä sellaisille opiskelijoille, jotka tarvitsevat enemmän tai vähemmän ulkopuolista rohkaisua sinänsä järkevältä vaikuttavan gradunsa loppuun saattamiseksi. Viikoksi tai kahdeksi jollekin Helsingin yliopiston tutkimusasemalle ilmaisen majoituksen ja ruokailun turvin nauttimaan optimaalisesta kirjoitusympäristöstä. Oli tänä vuonna yksi näistä onnekkaimista stipendin saaneista. Toiveeni mukaisesti sijoituspaikaksi valikoitui **Värriön** tutkimusasema Savukoskella Itä-Lapin erämaassa ja 1090 kilometrin päässä Helsingistä. Nimi yksinkertaisesti kuulosti kaikista vaihtoehdoista hauskimmalta. Lisäksi, mitä syrjäisempi paikka, sitä todennäköisemmin välttyisin kaikenlaisilta häiriötekijöiltä. Hämmästykseni sain kuulla, että kukaan muu stipendin saaneista ei ollut toivonut kohteeseen kerrassaan hauskalta kuulostavaa Värriötä. Tutkimusasemalle soitetun puhelun jälkeen en enää juurikaan ihmetellyt miksi:

Maija: Kuinka paljon tutkijoita ja graduntekijöitä mahtaa olla paikalla silloin, kun itse olen siellä?

Tutkimusase-
man työntekijä: Ei täällä ole ketään muita, olet yksin. Harvoin on ruuhkaa muutenkaan.

M: Vai niin... Kai jotain henkilökuntaa täytyy silti olla paikalla?

T: No emäntä on. Hän tekee sinulle ruuat. Emännän lisäksi hänen aviomiehensä ja koiransa ovat paikalla. Koiraa ei saa silittää.

M: Selvä. Mitenkäs nuo majoitustilat?

T: Saat oman huoneen, kun ei täällä ketään muita ole. Sitten sinulla on ulkovessa.

M: Anteeksi, nyt taitaa puhelu päättyä.. ulko... mikä?

T: Juu, ulkokuusi siis löytyy.

M: ...

T: Mihinkäs aihepiiriin liittyen teet gradua?

M: Tutkin uusateismia.

T: Jahas. Itse vierailen loppuviikosta asemalla, ja meillä saattaa sitten olla keskusteltavaa. Olen nimittäin uskova-

nen kristitty.

M: Se sopii. Selvännän kuitenkin, että vaikka tutkin ateismia, niin se ei toki tarkoita, että välttämättä määritteisin itseni ateistiksi.

T: Jaa, että yrität sitten tutkia ihan objektiivisesti vai?

M: Kyllä, juuri näin.

T: Jaa...

M: Oliskohan jotain muuta, mitä mun pitäis tietää?

T: Lähtiessäsi voit patikoida 8 kilometriä luonnonpuiston läpi tien varteen. Postiauto ottaa sut sitten kyytiin ja vie Savukoskelle.

M: Ka ka kahdeksan? Hmm... no mutta kiitoksia tiedoista ja oikein mukavaa viikonloppua sinne Lappiin.

T: Kiitos. Hei hei.

Kerrassaan hämmentävästä puhelukeskustelusta huolimatta tai toisaalta juuri sen vuoksi pakkasin rinkkani päättäväisesti täyteen gradukirjoja ja villasukkia ja suuntasin loppusyksyisenä perjantai-iltana kohti pohjoista. GPS näytti matka-ajaksi vaatimattomat 14 tuntia. Oma sisäinen GPS:ni oli aiemmin optimistisesti arvioinut, että ajomatka kestäisi ”noin kahdeksan tuntia”. Onneksi poikaystäväni oli suuressa erehdyksessään lupautunut mukaan markkinomalleni ”kivalle pohjoisen reissulle” ja lähti uljaalla valkealla ratsullaan eli tavallisemmin Toyotallaan viemään minua kohteeseen. Takaisin saisin kuulemma tulla omin nokkineni, sillä tässä reissussa ei ollut oikein ”mitään helvetin järkeä”.

Ensin suuntasimme Helsingistä Lahden ja Mikkelin kautta Kuopioon. Jo tässä vaiheessa olimme ehtineet olla eri mieltä siitä, mikä on paras reittivaihtoehto, mitä musiikkia ajomatkan aikana kuunnellaan ja sopiiko kylmäsavulohi evästeipien täytteeksi. Poikaystäväni alkuillasta lätkäkatsomossa nauttimat ”muutamat kannustusoluet” aiheuttivat myös sen, että sain kunnian ajaa ensimmäiset kuusi tuntia.

Siilinjärven ja Kajaanin välillä lumi ja järvien yllä lentävät viimeisten muuttolintujen parvet ympäröivät meidät.

Astuimme ensimmäisen kerran ylös autosta Iisalmen jälkeisellä huoltoasemalla. Talvitakki oli kaivettava tässä vaiheessa takakontista ja nautittava lihis kolmella nakilla rekkamiesten öisessä pyhätössä.

Hyrynsalmen kohdalla päätimme pysähtyä hetkeksi auton takapenkille nukkumaan paikallisen S-marketin parkkipaikalle. Hetki venyi lähes viidessä tunnissa ja heräsimme kylmästä vapisten siihen, että joku hakkasi auton huurteista ikkunaa. S-marketin työntekijä kurkkasi sisään ja kysyi, onko meillä kaikki ihan hyvin. Vastasin kaiken olevan mainiosti ja totesin, että olemme vain pysähtyneet levähtämään gradumatkalla Lappiin. Hän tyytyi hetken tuijottamisen jälkeen vastaukseen ja toivotti hämmentyneenä hyvää aamunjatkoa.

Väänsin herätyksen saatuaamme auton lämmityksen täysille, hyppäsin etupenkille ja jatkoin kohti Kuusamo ja Dannyn kappaletta hyräillen:

”Kuusamo, nyt kutsuu mua Kuusamo sieltä vaan mä rauhani saan”

Biisi puhutteli. Ainoa ongelma oli, että meillä oli Kuusamon rauhasta huolimatta perinteiseen helsinkiläiseen tapaan kiire. Tajusimme olevamme jonkin verran aikataulusta myöhässä. Huristelimme Oulangan kansallispuiston ohi tuhatta ja sataa ehtiäksemme hyvissä ajoin valoisan aikaan Sallan kautta Savukoskelle. Kurvasimmekin lopulta kimiräikkösmäiseen tyyliin jo aikaisin lauantai-iltapäivästä Savukosken kylälle. Korkkasimme heti alkajaisiksi teet paikallisessa Lyytin Bubissa. Pohjoisessa publi nähtävästi kirjoitetaan bubi.

Löysimme bubin kulmilta paikallisen poromiehen, joka ohjeisti meille reitin loppumatkaa varten. Lähdimme hänen ohjeitaan seuraten körötteleämään tutkimusasmaa kohden, mikä tarkoitti käytännössä vielä lähes 100 kilometrin pituisen hiekkatieviidakon valloittamista. Viimeinenkin S- ja K-market jäivät taakse. Edessä siinsivät tuntureiden huiput. Porot hyppelivät tiellä ja taloja näkyi yhä harvemmassa.

PÄIVÄKIRJA

Parin tunnin ajon jälkeen saavuimme lopulta pienen metsäautotien varteen. Koko illan, yön ja päivän matkustamisen jälkeen edessä olisi vielä kahdeksan kilometrin tarpominen metsien ja soiden läpi tutkimusasemalle. Pakkailin metsän keskellä viimeisiä tavaroitani rinkkaan ja tutkailin iPadiin turvautuen vielä viime hetken reittiohjeita, jotka valistivat siitä, että matkan varrella maamerkkejä olisivat muun muassa kirkasvetinen puro, pitkospuiden viitoittama keskivälinjänkä, suuressa kuusessa oleva iso linnunpönttö sekä poroaidan veräjä. Aloin olla varma, että apurahan täytyi olla vain peitenimi Helsingin yliopiston ja erityisesti teologisen tiedekunnan ja oman graduohjaajani keinnolle päästä minusta lopullisesti eroon.

Poikaystäväni päätti onnekseni patikoida kanssani asemalle ja otti parin surkealta näyttävän askeleeni jälkeen myös kiitettävän painavan rinkkani kantaakseen: ”Sä et muuten pääse ikinä perille ennen pimeää vaan jäädyt tänne metsään”. Siinä vaiheessa viimeisetkin kuvitelmani eksoottisesta gradumatkasta aikoivat haihtua. Reilusti toista tuntia tarvoimme metsien ja soiden poikki hiljaisuuden vallitessa. Vuoroin nauratti, vuoroin itketti. Seurasimme uskollisesti lumista polkua ja liukastelimme jäisillä pitkospuilla. Lopulta lähes vuorokauden kestänyt matkanteko palkittiin ja metsän reunassa kajasti valo. Olin vihdoin saapunut gradukotiini!

Matkanteon aikana mieleen hiipinyt hienoinen epätoivo vaihtui raukeaan tyytyväisyyteen. Tutkimusasema oli viihtyisä. Sain oman vaatimattoman huoneeni lisäksi pienen seminaarihuoneen käyttööni, koska paikassa ei tosiaan ollut isäntäpariskunnan lisäksi ketään muita. Minut pidettiin päivien aikana ruuassa ja lämmössä. Aamuisin kaurapuuro odotti aina liedellä. Sen jälkeen lueskelin gradukirjallisuutta ja artikkeleja, kirjoittelin muistiinpanoja, kävin ympäröivässä luonnonpuistossa kävelyretkillä, syötin salaa aseman vahvikoiralle poron kuivalihaa ja saavuin lopulta päivällispöytään ja nautin aterian lisäksi emännän pelkäästään minua varten valmistamia herkullisia jälkiruokaleipomuksia letuista korvapuusteihin. Iltaisin rentouduin erämaajärven rannalla olevassa saunassa ja venyttelin gra-

Maija Halme

dunteosta jäykistyneitä jäseniäni ja viiltävän terävästä ajatustyöstä rasittunutta mieltäni. Huussikin osoittautui keski-vertoa tunnelmallisemmaksi.

Eräs ilta saunasta tullessani tähtitaiwaan yllä avautui ihmeellinen näky. Vihreät revontulet peittivät koko taivaan kannen ja valojen uskomaton tanssi pimeään metsän keskellä mykisti täysin. Viimeistään tämä luonnonihme vakuutti minut siitä, että gradumatkassa pohjoiseen oli sittenkin jotain järkeä. Kiloja gradureititissä taisi kyllä loppujen lopuksi kertyä uusia gradusivuja enemmän.

Kirjoittaja on kahdeksannen vuoden uskontotieteen pääaineopiskelija, joka aloitti graduseminaarin syksyllä 2013.

Pitkospuut johdattivat gradumatkalaisen syvälle soiden siimekseen.

SYDÄMELTÄÄN SEURAKUNTAPAPPI

Kenttäpiispan toimistoon ei ole yhtä helppo kävellä kuin kirkonmiesten yleensä. Pääesikunnan portilla aseistettu vartija tarkistaa henkilöllisyyspaperit ja sisään ovesta pääsee vasta, kun on minuutin verran seissyt valvontakameran arvioitavana. Hetken tuntuu kuin olisi Star Trekkissä. Tästä aidatusta ja vartioidusta rakennuksesta ei ole yhtä helppoa kävellä uloskaan, toisin kuin kirkosta.

Toimisto on arkinen. Se näyttää virkamiehen tai kirjanpitäjän työhuoneelta, ei piispan. Isäntämme rooli kirkonmiehenä tulee kuitenkin selväksi jo ennen kuin haastattelu alkaa. ”Minulla on täällä tapana lukea Raamattua joka aamu, sopiiko että luemme yhdessä?” kenttäpiispa **Pekka Särkiö** kysyy. ”Nyt olen menossa Aamoksessa. Sitä voi tulla mitä vaan vastaan, kun järjestyksessä lukee.”

Raamatunlukua seuraa yhteinen rukous. Piispa ei kysy, haluammeko osallistua rukouluun. Täällä mennään isännän säännöillä. Olemmeko me nyt sotilaan vai kirkonmiehen edessä?

”Kirkonmies minä olen, sydämeltäni seurakuntapappi”, Särkiö vastaa. ”Minä pidin työstäni kirkkoherrana Lahdessa. Mutta kun sitten kehoitettiin hakemaan kenttäpiispan tehtävää, se tuntui oikealta valinnalta.” Seurakuntapapin työstä Särkiö kertoo kaipeavansa toimituksia ja seurakuntalaisten

Kenttäpiispa Pekka Särkiö lukee joka aamu Raamattua ja on huolissaan kirkon ja yhteiskunnan jakautumisesta.

Ella Luoma

Samuli Suonpää

kohtaamista.

Onko kenttäpiispa oikea piispa? ”Minä ymmärrän hyvin kysymyksen. Ei se Suomessa ole koko aikana ollut ihan itsestäänselvyys.” Särkiö kertoo, että aloite kenttäpiispan virkaan tuli puolustusvoimien suunnalta ja tarve syntyi varsinaisesti talvisodassa. ”Kun Neuvostoliitto 75 vuotta sitten hyökkäsi, oli palveluksessa 19 sotilaspappia. Vuotta myöhemmin pappeja oli rivissä yli 300. Kyllä siinä tarvittiin jo kenttäpiispaakin.”

”Puolustusvoimat halusi kenttäpiispan, korkeakirkolliset tahot vastustivat”, Särkiö jatkaa. Tämä asetelma tuntuu säilyneen. Puolustusvoimissa kenttäpiispa on osa kenraalikuntaa, kirkon puolella asema on muuttunut. Jatkossa kenttäpiispa on piispainkokouksessa läsnä, mutta äänioikeus on poistettu. Särkiö arvelee, että puolustusvoimissa arvostetaan kirkollista työtä enemmän, kirkon puolella on enakkoluuloja. ”Ja osin tässä varmaan vaikuttaa vielä 1970-luvun rauhanliikkeen perintökin. Tämähän on monille kristityille hyvin ongelmallinen, epäpyhä liitto, että papit ovat mukana väkivaltaorganisaatiossa.”

Särkiö mukaan pappien kuitenkin pitää olla läsnä juuri siellä, missä on kärsimystä ja kuolemaa. ”Eiväthän papit hylkää silloinkaan kun tapahtuu kouluampumisia – sodassa kuitenkin kuollaan paljon enemmän kuin rauhan ajan turmissa.”

Särkiö ei myönnä, että sotilaspappien tehtävä olisi tehdä sotiminen helpommaksi. ”Sotilaspapilta, kuten myös sotilaaltakin, vaaditaan aina korkea moraalialia. Pitää puntaroida oikeutettua väkivaltaa suhteessa kokonaisuuteen. Tietysti moni kristitty haluaa noudattaa vuorisaarnaetiikkaa. Mutta se kuitenkin tarkoittaisi, että helmikuussa 44 ei olisi ollut Helsingin ilmatorjuntaa ja koko kaupunki olisi tuhouttu.”

Särkiö käyttää itsenäisyyspäivän juhlapuheista tuttua kieltä. ”Talvi- ja jatkosodan uhrien kautta pelastettiin suomalaisia ja meille tärkeitä arvoja. Suurempaa väkivaltaa vastaan pi-

tää voida puolustautua pienemmällä väkivallalla.”

Kenttäpiispan samoin kuin sotilaspappienkin palkan maksaa valtio, ei kirkko. Etenkin vapaa-ajattelijoiden suunnalta tämän järjestelmän mielekkäys on kyseenalaistettu. ”Minusta siinä ei ole mitään epäselvää”, Särkiö vastaa. ”Uskonto on yksi ihmisen perustarpeista. Lähdetään siitä, että kun valtio kerran määrää varusmiehen palvelukseen, sen on huolehdittava perustarpeista. Yhteiskunta hoitaa silloin ravinnon, majoitukset, terveydenhuollon, lomamatkat ja uskonnon. Uskonto kuuluu ihmisoikeuksiin.”

Kysymys uskonnonvapaudesta ja uskontojen tasapuolisesta kohtelusta ei Särkiön mielestä ole puolustusvoimissa yhtä ajankohtainen kuin muualla yhteiskunnassa. Viime vuonna maavoimien kesäkuun erästä 87 prosenttia oli luterilaisia kun koko väestössä osuus on 75 prosenttia. ”Kirkkojen ja muiden uskontokuntien jäsenet ovat muutenkin sitoutuneempia instituutioihin, kuten armeijaan”, Särkiö sanoo. ”Vain joka kymmenes varusmies on väestörekisterissä ja muiden uskontojen kuin kristinuskon osuus on prosentin luokkaa. Näiden porrtien sisällä luvut eivät näytä ollenkaan yhtä huonoilta kuin tuolla muualla yhteiskunnassa.”

”Eikä varuskunnissa työskentelevien sotilaspappien tehtävä rajoitu kristittyihin”, Särkiö korostaa. Puolustusvoimissa papisto luo yhteyksiä myös alueen muihin uskontoryhmiin. Jos varusmiehelle tulee tarvetta olla yhteydessä omaan uskontokuntaan, pappi auttaa siinäkin. ”Muiden uskontojen edustajat ja maahanmuuttajat ovat ihan tyytyväisiä tähän järjestelyyn. Lähinnä nämä kotoperäiset uskonnottomat herättävät kysymyksiä horjuttaakseen tätä systeemiä.”

Vaikka kirkon merkitys yhteiskunnallisessa keskustelussa vähenee, puolustusvoimissa tämä ei Särkiön mukaan näy.

”Me olemme olleet liberaalin kehityskulun vallassa. Ajatellaan, että kaikille on töitä, sitten eläke ja vanhainkotipaikka. Ja on uskottu, että rauha pysyy. Kaksi viimeistä vuotta ovat osoittaneet, ettei rauhakaan ole itsestäänselvyys. Venäjistä ei ole tulossa läntinen demokratia.” Särkiö kertoo juuri kuunnelleensa radiossa juontajaa, joka tasapainoili termien kriisi ja selkkauksella välillä. Kyse oli Ukrainan tilanteesta: ”Ei Ukrainassa ollut kriisi tai selkkauksia. Siellä on sota ja se jatkuu edelleen.”

”Venäjä haluaa itselleen sen suurval-

ta-aseman. Puhutaan Venäjälle legitiimeistä etupiireistä. Meidän korviimme se on uhkaavaa kun olemme osa sitä etupiiriä. Se pelottaa ihmisiä.”

”Kirkkoa tarvitaan juuri yhteiskunnallisen epävarmuuden aikana”, korostaa Särkiö, ”ja isänmaallisuutta.” Kenttäpiispalle nämä kulkevat käsi kädessä.

Särkiölle isänmaallisuus on sitä, että ketään ei jätetä ulos tai pois pelastusveneestä: ”En minä sellaista hurraaisänmaallisuutta ihanno, leijonariipuksia ja tatuointeja niskassa. Vaan sitä, että halutaan rakentaa yhteistä isänmaata. Suomen pitää olla hyvä paikka elää niin kantasuomalaisille kuin tulijoillekin. Kirkko on instituutio, joka koittaa pitää kaikista huolta. Kirkko näkee heikkojen aseman, kun sosiaaliturva ei riitä. Se on isänmaallista.”

Myös epäisänmaallisuus nousee esiin. ”Se on sitä, ettei haluta toimia demokraattisen Suomen hyväksi. Ei haluta tehdä tarvittavia päätöksiä ja annetaan talouden rapautua. Syntyy luokkakajoa.”

Luokkakajoa? Vasemmistonuorten luokkasota-retoriikan mainitseminen nostaa kuitenkin Särkiön takajaloilleen. ”No se on kyllä aika yliampuva termi. Joku, joka on lue- nut Marxinsa, voi varmaan sellaisesta puhua. Mutta todellista alaluokkaa on nyt se viidennes nuorista miehistä, jotka eivät ole löytäneet paikkaansa yhteiskunnassa. Ne, jotka ovat syrjäytyneet työelämästä ja opiskelusta, jopa armeijasta. Sen huuteleminen, että nousetaan luokkataisteluun, ei rakenna mitään. Se ei ole johtanut mihinkään hyvään. Aina syntyy uusi yläluokka niin kuin Neuvostoliitossa, jossa toiset olivat enemmän tasa-arvoisia kuin toiset.”

Yhteiskunnallista puhetta kirkon puolella kuulee nykyisin paljon vähemmän kuin aiempina vuosikymmeninä. Särkiön mielestä puheelle kansallisesta yhtenäisyydestä olisi nykyisin tilausta, niin kuin oli ennen talvisotaakin. ”Meillä tapahtuu koko ajan polarisaatiota. Kirkko on jakautunut ja yhteiskunnassa terveys- ja varallisuuserot lisääntyvät. Tämä on aika huono aika olla jakautunut keskenään riiteleviin leireihin.”

Kenttäpiispan toimistossa ei pelätä sitä retoriikkaa, joka kirkossa on muuten siivottu pois. Täällä Jumala suojelee isänmaata ja kansan sisäinen riitely pitää lopettaa.

EKUMEENINEN

Venäjän ja Suomen ekumeeninen yhteys – Kyyhkysen toimittaja kertoo mitä tähän mennessä on tapahtunut.

Suomi on luterilainen maa. Maamme tapakulttuuri juontaa juurensa protestanttisesta perinteestä. Luterilainen työmoraali palkitsee oma-aloitteellisuuden ja ahkeruuden. Kaikki tuntevat kirkkovuoden keskeiset juhlat, ja kirkossa käydään ainakin kerran vuodessa. Ortodoksinen kirkko ja sen tavat ovat puolestaan monelle suomalaiselle hyvin vieraita. Siitäkin huolimatta, että kirkko on maamme toinen kansallinen kirkkomme. En itsekään tuntenut ortodoksista kirkkoa enkä sen tapoja ennen teologisten opintojen aloittamista. Ainoa kosketuspintani ortodokseihin oli ala-asteen luokkakaveri, joka kuului ortodoksiseen kirkkoon. Ero muihin koulukavereihin oli se, ettei hän osallistunut samaan uskonnon opetukseen kun me toiset, ja vietti joulua eri aikaan. Emme muistaakseni koskaan ihmetelleet tätä sen kummemmin – välitunnilla ei uskonnosta juurikaan puhuttu.

Kaikki helsinkiläiset tuntevat Katajanokalla sijaitsevan Uspenskin katedraalin. Kuitenkin valtaosa väestöstä pitää ortodoksista kirkkoa vieraana tai eksoottisena. Ortodoksiseen kirkkoon ei ole ollut tarvetta tutustua. Monelle suomalaiselle tuntemattomaksi on jäänyt myös ortodoksisen kirkon suurin vaikutusalue eli itänaapurimme Venäjä.

Venäjä on se pelottava naapurin setä jota ei kunnolla tunneta. Syyt siihen löytyvät historiasta. Erityisesti sota Neuvostoliittoa vastaan toisessa maailmansodassa ja alueiden menettäminen Neuvostoliitolle, jäi kaivamaan monien mieliä. Venäjän viimeaikaiset aggressiiviset toimet Euroopassa ovat olleet omiaan lisäämään suomalaisten ennakkoluuloisuutta. Monet ovat jopa puhuneet uudesta kylmästä sodasta. Idän ja lännen väliset erot ovat jälleen korostumassa.

Kylmän sodan aikana suomella oli erityinen suhde itään. Neuvostoliiton ja Suomen välille solmittiin YYA-sopimus, jonka myötä Suomen oli pakko olla tekemisissä Neuvostoliiton kanssa. Sopimus tarkoitti Suomelle tinkimistä ulkopoliitikassa ja sananvapaudessa Neuvostoliiton hyväksi. Siitä huolimatta Suomi säilytti itsenäisyytensä ja se kuului

ideologisesti edelleen läntiseen Eurooppaan. Täten Suomi oli erityinen länsimaa. Se pystyi toimimaan sillanrakentajana idän ja lännen välillä. Nyt tilanne on toisin. Suomi on nyt entistä tiiviimpi osa läntistä maailmaa. Tätä myöten Venäjä on jäänyt suomalaisille tuntemattomaksi ja sitä kohtaan tunnetaan jälleen pelkoa.

Myös kirkollisella tasolla suhteiden luominen itään päin tuntui pitkään vaikealta. Suomen itsenäistyttyä, evankelis-luterilainen kirkkomme pyrki rakentamaan kiinteitä suhteita Euroopan luterilaisiin kirkkoihin. Erityisesti Saksan kirkkoa kohtaan tunnettiin veljesrakkautta. Tilanne kuitenkin muuttui sodan jälkeen. Yhteydet Saksaan käytännössä katkesivat kokonaan. 1950-luku oli Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ulkomaansuhteiden kannalta hiljaista aikaa; kirkko toipui sodan jälkeisistä henkisistä ja aineellisista tappioista. Ekumeeniseen liikehdintää suhtauduttiin varauksella. Osan mielestä ekumenia oli alku kirkon tuhoutumiselle. Vaikka epäilykset ekumeniaa kohtaan jatkuivat vielä 1960-luvulle, alkoi kirkon kiinnostus etenkin Venäjän ortodoksista kirkkoa kohtaan kasvaa. Kirkollisten suhteiden luominen itänaapuriin koettiin tarpeelliseksi. Tämä oli myös luonnollista jatkumoa Suomen ja Neuvostoliiton sodan jälkeiselle yhteistyölle.

Keskeinen henkilö suhteiden luomiselle Venäjän ortodoksiseen kirkkoon oli silloinen arkkipiispa Martti Simojoki. Vuonna 1964 Simojoki vieraili Neuvostoliitossa ja tapasi siellä ortodoksisen kirkon johtoa. Simojoen tavoitteena oli ilmeisesti saada yhteys Inkerin ja Viron luterilaisiin kirkkoihin – se onnistui parhaiten luomalla hyvät suhteet ortodoksiseen kirkkoon ja sitä valvovaan Neuvostoliittoon. Myös Neuvostoliiton taholta oppineuvottelut nähtiin hyvänä asiana, jota kannatti käyttää hyväksi. Neuvottelut toimivat ikkunana länteen ja sitä kautta oli mahdollista tuoda läpi omaa ideologiaa. 1970-luvulla Neuvostoliitto ajoi vahvasti rauhan ja liennytyksen asiaa. Rauhan teema valikoituikin keskeiseksi asiaksi oppineuvotteluissa. Teologisten oppineuvot-

NAAPURISOPU

Tuomas Hurme

teluiden avulla Neuvostoliitolla oli myös mahdollista tehdä länsimaille selväksi, että maassa vallitsi uskonnonvapaus ja kirkoilla oli maassa oikeus toimia vapaasti. Tämä ei toisin pitänyt paikkaansa ja oppineuvotteluja käyneet ortodoksipapit välittivät tietonsa suoraan KGB:lle.

Neuvotteluiden oli määrä profiloitua korkean tason teologisiksi oppineuvotteluiksi, joita johtivat kirkkojen johtohenkilöt ja korkean tason teologit. Neuvotteluiden pohjaksi laadittiin kaksi käsiteltävää teemaa, joihin kummankin kirkon edustajat valmistelivat omat esityksensä. Toinen teemoista käsitelteli teologisia näkemyksiä ja toinen teema oli rauha, joka nähtiin neuvotteluissa keskeisenä käsiteltävänä asiana. Rauhaa käsiteltiin kirkkojen näkökulmasta ja kantaa otettiin muun muassa Chilen sotilasvallankaappaukseen. Osapuolien tarkoituksena oli käydä todellista dialogia – löytää yhteisiä näkemyksiä ja keskustella eriävistä mielipiteistä. Ensimmäiset oppineuvottelut järjestettiin vuonna 1970 Turussa. Arkkipiispa Simojoen mukaan neuvottelut käytiin hyvässä hengessä, joten niitä oli syytä jatkaa. Tästä eteenpäin oppineuvotteluita järjestettiin aina vuorotellen kummassakin maassa. Tämä oli omiaan lähentämään kansoja ja kirkkoja. Vuoden 1974 oppineuvotteluissa kirkot päättivät suositella Euroopan turvallisuus- ja yhteistyökongressin (ETYK) järjestettäväksi Helsinkiin. Konferenssi oli iso askel idän ja lännen välisten suhteiden lientymisessä. Kirkot olivat toiminnallaan edesauttaneet kongressin syntymistä.

Vuodesta 1970 saakka oppineuvotteluita järjestettiin säännöllisesti, ja eriävistä näkökulmista huolimatta neuvotteluita oli käyty aina hyvässä hengessä ja ne olivat parhaimmillaan onnistuneet lähentämään kahta toisilleen teologisesti hyvin erilaista kirkkokuntaa. Viime elo-syyskuun vaihteessa kirkkojen oli määrä järjestää kuudenentoista yhteiset teologiset oppineuvottelut Moskovassa. Viime hetkellä Venäjän ortodoksinen kirkko ilmoitti, ettei se voi tällä hetkellä jatkaa neuvotteluita Suomen evan-

kelis-luterilaisen kirkon kanssa. Syyksi ilmoitettiin, että kirkkojen näkemykset neuvotteluiden tavoitteista ja sisällöistä olivat liian kaukana toisistaan. Venäjän ortodoksinen kirkko katsoi parhaaksi hakea neuvotteluiden pitämiselle jatkoaikaa.

Todelliset syyt neuvotteluiden keskeyttämisellä tuskin ovat pelkästään kirkkojen keskinäiset näkemuserot. Ortodoksinen kirkon asema on hyvin lyhyessä ajassa muuttunut radikaalisti. Neuvostoliiton kaudella kirkko oli hylkiö, jota kohdeltiin kaltoin; kirkkoja tuhottiin ja pappeja lähetettiin työleireille. Parhaimpina aikoina kirkko valjastettiin palvelemaan kommunistista ideologiaa. Neuvostoliiton romahdettua ortodoksisuus on omaksuttu jälleen tärkeäksi osaksi venäläistä identiteettiä ja arvomaailmaa. Kirkko on saanut takaisin valta-asemansa ja sillä on nykyisin hyvät suhteet maan johtoon. Samalla myös ortodoksinen kirkon arvomaailma on koventunut. Tästä osoituksena oli Pussy riot-yhtyeen jäsenten saamat kovat rangaistukset, kun he vuonna 2012 esiintyivät Kristus Vapahtajan kirkossa Moskovassa. Yhtye arvosteli ortodoksinen kirkon läheisiä suhteita maan johtoon. Moni venäläinen kuitenkin tuomitsi yhtyeen toimet pitäen niitä jumalan- ja isänmaanpilkkana. Neuvotteluiden keskeyttäminen Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Venäjän ortodoksinen kirkon välillä, kertoo siitä, että kirkkojen arvomaailmat ovat tällä hetkellä kaukana toisistaan.

Neuvotteluyhteyksien takaisin saaminen olisi eroavasta arvomaailman huolimatta ensiarvoisen tärkeää. Ekumeenisella yhteydellä oli onnistuttu lähentämään kansoja ja kirkkoja. Naapuri oli vaikean alun jälkeen tullut tutuksi ja sen kanssa oli mahdollista käydä keskustelua. Tätä yhteyttä ei soisi kadotettavaksi. Kirkoilla olisi potentiaalia toimia jälleen silanrakentajana kahden erilaisen maailman välillä. Toisen kulttuurin tapojen ja uskontojen tunteminen auttaa aina ymmärtämään toista.

JOKU SAATTA

USKO
HYVÄN
TEKEMISEEN

Tee kirkosta itsesi näköinen!

GREENPEACE

Juha Leinonen askarteli kirkon vaalimainontaa uuteen uskoon. Ihmisen näköinen kirkko on ruma kirkko.

Seurakuntavaalien vaalikampanja herätti minussa huomattavan paljon ärsytystä. Välitetty viesti ei ollut kristillinen sanoma lainkaan. “Usko hyvän tekemiseen” – Että tekoihinko sitä nyt pitikin uskoa? Enkä todellakaan tahdo tehdä kirkosta itseni näköistä!

“Usko hyvän tekemiseen.”

Kristinuskossa on pohdittu uskon ja tekojen suhdetta. Kaikissa uskonsuunnissa lienee selvää, että uskon kohde on Jumala, Jeesus ja syntien anteeksianto – ei ihmisen omat kyvyt tai oma osaaminen. (Se on toki myönnettävä, että uskomme Jumalan meille tekemiin hyviin tekoihin. Ja se, että meillä on usko, joka johtaa meidät hyvän tekemiseen.)

Kirjoittaja meni ja mielensä pahoitti. Eikä tahdo tehdä kirkosta itsensä näköistä.

Juha Leinonen

Tässä vaalilauseessa oli kyse kirkon diakoniatyöllä ratsastamisesta. Tyhmä kansa yritettiin saada veronmaksajiksi, että saataisiin yhä kustannettua papeille, diakoneille – ja ehkä muutamalle köyhälle hyväntekeväisyyskohteelle – leipää pöytään.

Nykyihminen ei kuitenkaan tarvitse kirkkoa uudeksi Amnestyksi. Meillä on jo Amnesty, vapaasti lainatakseni **Marjaana Toiviaisen** sanoja. Tarvitsemme kirkkoa tekemään sitä, mikä on kirkon omaa erityisalaa, eli kertomaan Jumalasta, olemaan paikka jossa Jumala lähestyy meitä ja jossa me lähestymme Jumalaa.

SUUTTUA

“Tee kirkosta itsesi näköinen”

“Minun” näköinen kirkko on ruma, koska “minä” on syntinen; vielä rumempi on sellainen kirkko, jossa jokin taistelee oman oikeutensa, oman etunsa ja oman uskonpainotuksensa puolesta, eikä aja yhteistä uskoa ja yhteistä hyvää.

Tämän lauseen yhteydessä oli joissain kohdissa aluke “Asetu ehdolle ja tee...” Ilmeisesti ajatus oli, että seurakuntavaalien kautta valitut voivat muuttaa kirkon vastaamaan omia arvojaan ja omaa uskoaan. Tämä on samanlaista vaalipropagandaa kuin väitteet kirkolliskokouksesta kirkon parlamenttina tai kirkosta demokratiana – kumpikaan ei pidä paikkaansa.

Jos kirkko aikoo olla myös teologisessa mielessä kirkko, se ei voi noin vain hy-

lätä menneisyyttään. **G. K. Chestertonin** sanoin:

Tradition voi määritellä laajennetuksi äänioikeudeksi. Traditio on äänioikeuden myöntämistä kaikkein syrjityimmälle kansanosalle, meidän esi-isillemme. Se on vainajien demokratia. Traditio ei suostu taipumaan sen pienen ja ylimielisen oligarkian tahtoon, joka täällä kulloinkin sattuu häärimään. (Oikea oppi, s. 60)

Ilmeisesti vaalimainonta oli tarkoitettu aktivoimaan nimenomaisesti kirkon epäaktiivisia jäseniä. Tässä valossa, eikä systemagian värittämin silmin, voi mainoslauseet nähdä jopa ihan fiksuina. Onko kuitenkaan oikein, että kirkollinen viestintä antaa aivan erilaisen kuvan kirkosta ja uskosta kuin mitä “syvemmällä” asiassa oleva saa? Onko oikein, että tavallinen kaduntallaaja opetetaan

riippikoulussa uskomaan siihen, että hän pelastuu, kunhan uskoo Jumalaan ja noudattaa kymmentä käskyä – ei sillä Jeesuksellakaan niin väliä? Samaan aikaan kunnon city-körtit seuroissaan tietävät, että eihän millään oikeastaan ole mitään väliä, riittää kun ikävöi.

Itse kysyn, itse vastaan: ei ole.

Kirkollinen viestintä pitäisi tehdä tavalla, joka on uskollinen kirkon uskolle. Tavalla, joka sanoo suoraan. Tavalla, joka ei selittele yleisellä humanitaarisuudella. Tavalla, joka ottaa todesta kirkon “maagiset jumalanpalvelusriitit”.

Tai, mistä minä mitään tiedän. En ole viestinnän ammattilainen, olen lähinnä vittuuntunut teologi. Ja aion suuttua huonosta viestinnästä myös jatkossa.

“

Ilmeisesti vaalimainonta oli tarkoitettu aktivoimaan nimenomaisesti kirkon epäaktiivisia jäseniä.

PALVELUA, PALSTERNAKKA JA POST-IT -LAPPUJA

Teologisen tiedekunnan kakkoskerroksessa on torstaiamuna vilskettä. Kahvipannu porisee ja työhuoneiden uumenista putkahtelee monenlaista väkeä suunnan askeleensa kohti yhteistä neuvottelutilaa. Alkamassa on perinteinen viikkopala-veri, jossa tiedekunnan hallintopalvelujen työntekijät käyvät läpi viikon ajankohtaisia asioita läpi laajalla kentällä opetuksesta ja tutkimuksesta viestintään.

Opiskelijalle tämä hallintopalveluissa työskentelevä joukko on monesti lähinnä lista vieraita nimiä sähköposteissa, Flammannin tiedotteissa ja työhuoneiden ovissa. Siirtyminen opintotoimiston ensimmäistä ovea pidemmälle leijonien luolaan saattaa tuntua haastavalta, sillä työhuoneiden ovissa vilisee henkilönnimien lisäksi myös kummalliselta kuulostavia titteleitä. On opintoasiansuunnittelijaa, opintoasianpäällikköä, työelämäyhteyksien suunnittelijaa, amanuenssia, taloussuunnittelijaa, osastosihteerä, hallintosihteerä ja hallintopäällikköä. Heparan loppupotentin läpäissytkin saattaisi olla näiden kanssa vaikeuksissa.

Keitä ovat nämä salaperäisten identiteettien takana piilevät hallinnon työmyyrät ja millaista ajatuksia heillä on jaettavanaan? Päätin ottaa asiasta selvää ja suuntasin ekssoottiselle ristiretkelle hallintopalvelujen käytävien uumeniin.

Ensimmäisistä kakkoskerroksen käytävällä olevista työhuoneista löydän nuoret ja sporttiset naiset Netan ja Lauran. **Netta Kärki** on tiedekunnan tuore opintoneuvoja ja **Laura Pellikka** opintotoimiston seinän toisella puolella operoiva opintoasiansuunnittelija. Netan vastuulla on ennen muuta yleinen opintoneuvonta, ja hänen kasvonsa ovat hallintopalvelujen työntekijöistä monelle opiskelijalle ne tutuimmat. Lauran työnkuvaan puolestaan kuuluu opintoneuvonnallisten tehtävien lisäksi monien isojen kokonaisuuksien koordinoimista HOPSista opettajatuutorointiin. Tänäpäin Laura suunnittelee lukiolaisille suunnattua Koe Kampus -tapahtumaa teologisen tiedekunnan osalta. Laura toteaa, että palkitsevinta on, jos voi kohdata opiskelijan kasvokkain ja onnistuu tavalla tai toisella tuomaan helpotusta opiskelijan arkeen. ”Tuijotan mieluummin opiskelijaa kuin tietokonetta”, Laura toteaa. ”Tai noh, älä kirjota että tuijottaa, se kuulostaa vähän kummalliselta”, hän lisää.

Netta sekä Laura haluavat muistuttaa

Kyyhkysen ristiretki tiedekunnan 2. kerroksen käytävälle

Maija Halme,

opiskelijoita siitä, että asioilla on tapana järjestyä. Turhaa stressiä opinnoista ei kannata ottaa. Molemmat naisista lievittävät omaa mahdollisista stressiään intohimoisen urheilun parissa. Netta käy muun liikunnan lisäksi kolmisen kertaa viikossa salilla ja nimeään omaksi suosikkilaitteekseen jalakaprässin. Laura urheilulliset meriitit puolestaan yllättävät viattoman toimittajan. Sympaattisen oloinen opintoasiansuunnittelija nimittäin paljastaa vaarallisemman puolensa kertoessaan olevansa moninkertainen taidon Suomen mestari sekä saalistaneensa mitaleja myös euroopanmestaruustasolla. Tällä hetkellä tähtäimessä ovat vuoden 2015 EM-kisat. Kannattaa siis noudattaa opintoasiansuunnittelijan vastaanottoaikoja tai saattaa nähdä nyrkin ilmestyvän kuin tyhjästä työhuoneen oven läpi.

Seuraavaksi kurkkaan käytävän alkupäässä oleviin vastapäisiin huoneisiin, josta löytyvät sekä

vaalean eteerinen kirkkohistorian amanuenssi **Sanna Lumikko** että parrakkaan charmikas tiedottaja **Pekka Rautio**. Sanna naputtelee keskittyneesti koneen ääressä opettajakokouksen asialistaa, mutta sanoo nauttivansa ennen muuta opiskelijoiden kanssa asioimisesta ja ohjaamisesta sekä opetussuunnitelmatyöstä. Sanna rohkaisee opiskelijoita jo opiskeluaikana miettimään,

millaisista työtehtävistä pitää ja missä on erityisen lahjakas. Suomen ympäristökeskuksesta tiedekunnan tiedottajan hommiin joitakin vuosia sitten päätenyt Pekka puolestaan oikolukee parasta aikaa journalistimikurssilaisten kirjoittamia juttuja teologia.fi - sivustolle sekä valikoi kuvituskuvia nettisivustolle. ”Yliopisto tarjoaa paljon mahdollisuuksia oman ajattelun aktivointiin ja ne mahdollisuudet kannattaa hyödyntää”, Pekka ohjeistaa. Oma henkilökohtaisena toiveena työyhteisöään kohtaan Pekka toteaa: ”Olis kiva saada vähän enemmän pelaajia henkilöstön sählyvuorolle. Viimeks meitä oli kaks vastaan kaks.”

Kahvihuoneen viereisestä työhuoneesta löytyy tiedekunnan todellinen ikiliikkuja **Molariuksen Eija**, joka voisikin olla oiva vahvistus Pekan sählyjoukkueeseen. Eija on ahkeroinut tiedekunnan palkkalistoilla lähes kunnioitettavat 30 vuotta ja yliopistolla sitäkin kauemmin. Nykyisin Eijan työtehtäviin hallintosihteerinä kuuluvat esimerkiksi monenlaiset henkilöstöasiat sekä opintoko-

Yliopisto tarjoaa paljon mahdollisuuksia oman ajattelun aktivointiin ja ne mahdollisuudet kannattaa hyödyntää

kuvat: Atte Tolonen

konaisuuksien vahvistaminen. Eija myöntää rehellisesti, että työvuosien varrelle on mahtunut sekä hyviä että huonompia aikoja, ja joskus työtäkin tuntuu olevan enemmän kuin tarpeeksi. Toisaalta Eija toteaa, että vaikka työt eivät toki tekemällä lopu, ne pitää aina tehdä kunnolla. ”Luoja ei laiskoja elätä!” Eija tokaisee suorasukaiseen tyyliinsä.

Vasemmanpuoleiselta käytävältä puolestaan kuuluu iloista puheensorinaa. Ei ole vaikea arvata, että äänessä on energinen kansainvälisten asian suunnittelija **Anne Hopia**. Anne käy parasta aikaa Religious Roots of Europe – ohjelmassa opiskelevan Kennethin kanssa läpi vaihto-ohjelmaan liittyvää valokuvamateriaalia ja valmistelee iltapäiväksi power point –esitystä opettajavaihdosta. Päätän jättää heille työrauhan ja siirryn koputtelemaan viereisen huoneen ovelle, josta löytyy **Salomäen Heidi**. Menossa on sadan opiskelijan kurssisuoritusten tallennusoperaatio. Ennen Sibelius-Akatemiassa töissä ollut Heidi kaitsee nykyään osastosihteerin roolissa sekä humanisteja että teologeja. Puolet viikosta Heidi viettää tiedekunnan toisessa kerroksessa ja toisen puolen Topeliassa uskontotieteen laitoksen tiloissa. ”Joku opiskelija just soitti mulle ja sano, ettei löydä Ristoa mistään, siis Pulkasta. Hetken puhelimesta asiaa selviteltiin, kunnes selvisi, että opiskelija ei ollut ilmoittautunut Weboodin kautta kurssille, ja siksi viesti luentoajan muutoksesta ei ollut tavoittanut häntä”, Heidi toteaa kysyessäni, mitä muuta tänään on jo tullut tehtyä. Aamun ensimmäinen eksynyt lammis on siis jo ohjattu oikealle tielle.

Heidiä vastapäisessä huoneessa majailee **Väänäsen Erkki**, osastosihteerin hankin. Erkin vastuulle kuuluvat monien hallinnollisten tehtävien lisäksi myös erilaiset käytännön asiat tarvikehankinnoista kahvitusten organisoimiseen. Tänään opintosuoritusten rekisteröinnin lisäksi tiedossa on vielä pullanhakureissu Stockmannille konventin tarjoiluja varten. Erkki aloitti työt tiedekunnalla vuonna 2007, jota ennen hän ehti työskennellä Museoviraston kirjastossa yli 20 vuotta. ”Päätin vaihtaa

työpaikkaa, jotta en itse museoituisi liikaa”, Erkki kuittaa. Opiskelijoille hänellä on hyvin konk-

Opintoasiansuunnittelija-taidokas Laura Pellikalta onnistuu myös opinto-oppaiden murskaus.

reettinen muistutus: ”Sitä 5. kerroksen keittiötilaa vois kyllä siivota vieläkin paremmin.”

Erkin vierestä käytävän perimmäisestä huoneesta tavoitan eksegetiikan laitoksen amanuenssin eli kansan kielellä akateemisen sekatyöläisen Anne-Marit Enroth-Voitilan, jonka työpöytä on tähän mennessä koluamistani huoneista kaikista vaikuttavimman näköinen. Paperipinoja, monistenivaskoja ja post-it-lappuja pullollaan oleva työpiste viestii siitä, että hommaa tälle päivälle riittää, tai ainakin työntäyteinen ilmapiiri on onnistuttu luomaan vähintään uskottavasti. Teologian tohtori Anne-Maritilta löytyy ammattitaitoa laajalta kentältä, sillä hän on amanuenssin tehtävien lisäksi työskennellyt tiedekunnalla vuosien varrella lukuisissa muissa tehtävissä kuten opettajana, lehtorina, assistenttina ja tutkijana. Amanuenssin työn ulkopuolella hän sanookin pilateksen lisäksi harrastavansa edelleen aktiivisesti tutkimusta. Anne-Marit pitää opetusta ja opetuksen kehittämistä arvossa ja toteaa, että itse opiskelijat ovat hänelle ne kaikista tärkein juttu. Eksegeettinä, erityisesti Ilmestyskirjan asiantuntijana hän muistaa myös omalle alalleen uskollisena painottaa: ”Jaksakaa opiskella kieliä, kyllä se kannattaa!”

”Voi hitsi, Anne-Marit oli taannoin mun kreikan ope ja mä sain siitä kursista kakkosen. Jotenkin hävetti olla tuolla kun se vielä sano, että niitä kieliä kyllä kannattais opiskella”, valokuvaajana matkassani mukana kulkeva Tolosen Atte kuiskaa poistuessamme huoneesta. Toivomme kuitenkin Aten tunnekuohusta ja jatkamme päättäväisesti samoilua käytävillä hyökäten seuraavaksi tiedekunnan rahakirstun vaalijan Tuula Sunnarborgin huoneeseen. Aloitan kysymällä, kauanko Tuula on ollut tiedekunnalla töissä. ”Kamalan kauan”, Tuula nauraa. Selvä. Emme siis kysy enempää. Tuula tiivistää pyynnöstäni oman työnkuvansa kolmeen sanaan: talous, tilahallinto ja toiminnan laatu. Erityisen tyytyväinen hän on työssään työyhteisön innovatiivisuuteen, kannustavuuteen ja muutoshalukkuuteen. Joissain asioissa hän silti toivoisi tarvittaessa valmiuksia nopeampaan muutokseen; ”ketteryyttä”, kuten hän asian ilmaisee. Kehoitin Tuulaa jutustelumme lopuksi pohtimaan, mitä hän erityisesti haluaisi sanoa opiskelijoille opinnoista tai ihan elämästä ylipäätään. Hetken mietittyään Tuula huudahtaa: ”Uskalla tehdä rohkeita ratkaisuja!”

Tuulan sanoista viisastuneena päätän uskaltaa tehdä rohkean ratkaisun ja häi-

ritä vihdoin kysymyksilläni itse hallintopäällikkö **Mikael Vanttista**. Yllätän hänet kopiokoneen luota. Mikael on kiireinen, mutta koska käytännössä tukin uloskäynnin kopiohuoneesta, on hän lempeästi pakotettu vastaamaan muutama kysymykseeni. Yritän tiedustella, millainen on hallintopäällikön virallisen tittelin ja työtehtävän takana piilevä vapaa-ajan identiteetti, jottei keskustelumme vain suistuisi liikaa hallinnolliseksi jargoniksi. ”Voi kuule, mulla ei oo mitään niin kiinnostavia tai isoja harrastuksia, että sun kannattas niistä ihan lehteen kirjottaa. Kysy joltain muulta”, Mikael naurahtaa. ”Olkaa ylpeitä omasta tutkinnostanne ja teologiudes-tanne”, Mikael toteaa, kun kysyn, olisiko hänellä kuitenkin jokin viisaus opiskelijoille jaettavanaan. Päädyimme myös pohtimaan sitä, mitä tiedekunnalla olisi

Lopulta hän madaltaa ääntään ja jatkaa: ”Noh, tätä ei sitten tiedä täällä oikein kukaan.”

kiva tehdä, jos saisi tehdä ihan mitä tahansa. Mikael heittää ilmoille idean koko teologisen tiedekunnan opiskelijoiden yhteisestä suurtahtumasta, jonkinlaisesta tempauksesta, joka loppuisi isoihin bileisiin.

Myöhemmin Mikael vielä kipaisee luokseni täydentämään vastaustaan: ”Hei mulle tuli mieleen toinen idea. Jos mulla olis siis mahdollisuus tehdä täällä ihan mitä vaan, niin rakentaisin Kaisaniemeen tai Kaivopuistoon teologeille oman aidon yhteisöllisen kampuksen, missä olis nurmikenttiä ja asuntolat. Voisin itsekin muuttaa sinne. Sellanen olis hieno.”

Oikeanpuoleisen käytävän viimeistä nurkkaa vartioi opintoasianpäällikkö **Antti Laine**, jonka huoneeseen päätän ristiretkeni. Huhtikuussa tehtä-

vässään aloittanut vuonna 2004 teologian maisteriksi valmistunut Antti on nuoresta iästään huolimatta ehtinyt ennen nykyistä toimenkuvaansa hoitaa jo montaa eri tehtävää tiedekunnalla. Opiskeluaikanaan Antti aktivoitui hallinnollisissa ympyröissä sekä TYT:ssä, osakunnassa, tiedekuntaneuvostossa että HYYn edustajistossa. Kun kysyn, mitä opintoasianpäällikkö itse asiassa tekee työkseen, Antti luettelee tehtäviään niin nopealla syötöllä, että en meinaa ehtiä ylös kirjoittamaan: työryhmien työskentelyä, aineopintojen uudistamista, soveltavien opintojen ja opiskelijavalinnan kehittämistä, sivuaineiden hyväksilukua, opiskelijan oikeusturva-asioita, opintohallinnon esimies- ja asiantuntijatehtäviä... Päätän siirtyä suoraan kevyempiin aiheisiin ja utelen myös Anttilta, millainen mies mahtaa olla hillityltä vaikuttavan työmiänensä ulkopuolella. Tovin pohdinnan jälkeen Antti toteaa: ”No sanotaanko, että oon ainakin vähemmän virkamiesmäinen, spontaanimpi ja omasta mielestäni huumorintajuinen. Töissä sitä vähän valikoi omia juttujaan, kun ei voi olettaa, että kaikki välttämättä ymmärtää mun huumoria.”

Yritän saada Antin raottamaan vapaa-ajan identiteettiään hieman lisää. Lopulta hän madaltaa ääntään ja jatkaa: ”Noh, tätä ei sitten tiedä täällä oikein kukaan.” Odotan jo kynä lehtiöön liimautuneena seuraavia sanoja. Tästähän saattaa tulla ihan vuosisadan juttu. ”Jaa, että mitä ei tiedä?”, kysyn lähes kuis-katen ja vilkaisen, että työhuoneen ovi on varmasti kiinni. ”Mä olen palstaviljelijä”, Antti lausuu. Toivon hetken, että kyseessä on jokin mafiaan ja alamaailmaan liittyvä koodisana, jotta tähän hallintopalveluista kertovaan juttuun saataisiin ripaus todellista jännitystä. Antin jatkaessa tarinointia seuraavissa lauseissa vilisevät sanat raparperi, palsternakka, punakaali ja lehtikaali. Vähitellen hyväksyn, että tästä ei taidakaan tulla Kyyhkysen suurinta skuuppia. Antista heijastuva innostus palstaviljelyä kohtaan saa kuitenkin lopulta minutkin innostumaan ja ryhdyn jo mielessäni visioimaan, voisiko teologeilla olla keskustakampuksella oma palstaviljelämä, josta saisi aina napata terveellistä täytettä luentovoileipiä päälle. Antti voisi itseoikeutetusti toimia tämän projektin virallisena suojelijana.

Päivän jälkeen useampi haastateltava nykäisee vielä hihasta ja pohtii, tuliko kenties sanottua jotain, mitä ei olisi pitänyt. Ja jos tuli mahdollisesti sanottua, niin siitä ei sitten saisi kirjoittaa. Hallintomaisen säntillinen luonteenlaatu

Jääkappiratsia paljasti, että hallinnon väelle maistuvat sekä maito, skumppa että raejuusto

pilkahtelee siis esiin vielä viimeisen kerran. Voin paljastaa, että mitään suurempaa kohua ei totisesti olisi saatu aikaan, vaikka olisin ottanut haastattelumateriaalin läpikäymiseen avukseni koko 7-päivää - lehden toimituksen. Pystyn kuitenkin vahvistamaan villin huhun siitä, että vaikeasti lähestyttävien titteleiden takana piilee joukko helposti lähestyttäviä työntekijöitä, joista jokainen pyrkii tekemään opiskelijan elämästä mahdollisimman onnistunutta.

Täältä saat tietää heistä lisää: <http://www.helsinki.fi/teol/tdk/hallinto/paatoksenteko/hallintopalvelut.htm>

“

Pystyn kuitenkin vahvistamaan villin huhun siitä, että vaikeasti lähestyttävien titteleiden takana piilee joukko helposti lähestyttäviä työntekijöitä.

Tiedottaja Pekka Raution sählymaila on välillä kovin yksinäinen

Itkuliina suojelee itkijää. Kuvassa Tiina-Susanna Hirvonen.

PUHDISTAVA ITKU

Itkuvirsiohjaajan mukaan Suomessa itketään liikaa sisäänpäin.

”Jokaisella itkijällä on oma äänensä.”
Vuosaaren seurakunnan diakoni, teologian opiskelija ja itkuvirsiohjaaja **Tiina-Susanna Hirvonen** kertoo ja asettelee valkoisen liinan poskelleen: ”Ja oma asentonsa. Matkalle mukaan on hyvä ottaa tällainen liina, jolla kuivata kyyneliä. Se on vähän kuin lasten unilelu, tai riepu; Itkijän tukena ja turvana. Alun perin sillä oli tarkoitus suojella kuulijoita kyynelten polttelelta.”

Ella Luoma

Sitten Tiina-Susanna alkaa itkeä. Tekstinä hän käyttää kirkkokäsikirjan synnintunnustusta 713: ”Me olemme ajaneet teoillamme koko luomakunnan kuoleman tielle ja nyt näyttää siltä, että kaikki mihin koskemme menee rikki”. Melodia on laskeva ja nuotti epätasainen. Tiina-Susanna itki samaisen synnintunnustuksen aikoinaan teologian maisteriopintojen soveltavissa opinnoissa, jossa hän oli liturgina toimittamassa messua. Mutta hän oli ehtinyt it-

keä lukuisat itkuvirret jo sitä ennen.

Tiina-Susanna Hirvosesta tuli itkuvirsiohjaaja, kun hän osallistui Helsingin seurakuntayhtymän järjestämälle itkuvirsikurssille joskus 2000-luvun alussa ja liittyi Äänellä itkijät ry:n jäseneksi. Koulutuksen jälkeen Tiina-Susanna saattoi kysyä diakonin vastaanotolla, saako itkeä asiakkaan kertoman tarinan. Nykyisin hän tekee sitä vähemmän, mutta on toteuttamassa muun muassa itkuvirsi-sururyhmää, jossa läheisen kuoleman aiheuttamaa surua on tarkoitus käsitellä itkuvirsiperinteen avulla. Ryhmä jokainen osallistuja rakentaa oman itkuvirtensä ja sitten itkee sen.

”Suomalainen itkuvirsiperinne on kotoisin Karjalasta. Itkijänaisten tehtävä vanhassa kansanperinteessä oli siirtää surevat omaiset tilasta toiseen – johdattaa heidät surun äärelle.” Tiina-Susanna kertoo: ”Kirkko suhtautui siihen nihkeästi. Vanhat pakanalliset tavat eivät sopineet osaksi sivistynyttä yhteiskuntaa. Oliko se peräti Elias Lönnrot, joka puhui ’karmeista akoista?’ Tarkistan asian ja huomaan, ettei Lönnrot puhunut akoista ainakaan positiiviseen sävyyn, vaikkei termiä karnea käyttänytkään:

”Tämä itku käypi niin karkialla, oikein karwoille käyväällä, läpi ruumiin ja jäsenten wihlasewalla äänellä, että vielä wuodenki päästä sitä muistelllessani olen kuin säykähyksissä.”

Kauas on 2000-luvun kirkko kulkenut itkuvirsikoulutuksiin. Siitä huolimatta me suomalaiset itkemme julkisesti aivan liian vähän. Tiina-Susannan mielestä suurin julkista itkua pidättelevä voima on pelko kasvojen menettämisestä: ”Julkista itkemistä pidetään osoituksena heikkoudesta, vain lapset itkevät ääneen. Vaikka melkoista rohkeutta on juurikin itkeä ääneen ja julkisesti.” Paljon pahempaa on se, jos ihminen itkee salaa, ikään kuin sisäänpäin. Silloin itku ei pääse tekemään puhdistavaa työtään.

Tiina-Susannalle itkulla on kaksi ulottuvuutta: ”Itkulla on puhdistava vaikutus. Se on höyryjen päästämistä, omien tunteiden käsittelemistä. Itkevä ihminen on todella herkässä tilassa, valmis kohtaamaan vaikeitakin tunteita ja itkemällä

myös päästämään niistä irti. Se on myös todella lähellä toista hyvin vahvaa tunnetta eli naurua. Äänellä itkijöiden tapaisissa ja kurseilla myös nauretaan hyvin paljon.” Toisaalta kyse on pyhän kohtaamisesta: ”Taisin olla ensimmäisellä luokalla, kun kesäleirillä alkoi itkettää. Olo tuntui yksinäiseltä ja vieraalta. Kiipesin kalliolle, katajan juuren ja itkin. Muistan yhä kuinka tuntui siltä, etten ollut yksin. Aikuisena siitä puhuisi varmaan uskonnollisena kokemuksena.” Itkevä ihminen on seurakuntatyön näkökulmasta lähellä Jumalaa.

Mutta entäs jos itku ei tule? Kaikki eivät ole luontaisesti hyviä itkemään. Tiina-Susanna on sitä mieltä, että itkuvirret eivät sovi kaikille, eikä ryhmässä itkemisestä ole pakko olla innoissaan. Mutta jos toiminta kiinnostaa, itkemistä voi myös harjoitella. Joskus pelkkä teennäinen itkeminen auttaa tunnelmaan pääsemiseksi. Itkuvirsissä voitotellaan ja voihtitaan paljon ja se saattaa kuulostaa hölmöltä, mutta on tarpeellista tunnelman luomisen vuoksi, myös iloisista asioista itkettäessä. Tiina-Susanna on tehnyt hääitkuja, itkuja vuosipäivän kunniaksi ja konfirmaatioitkun. Silloin itkut ovat toimineet siirtymäriiteinä joihin liittyy vahvoja haikeitakin tunteita: ”Perinteisesti Suomessa häissä on itketty morsiamen puolesta, kun tämä siirtyy vanhempiensa kodista luomaan uutta perhettä. Konfirmaatiossa kyse on lapsen askeleista kohti aikuisuutta.”

Diakonina ja itkuvirsiohjaajana Tiina-Susanna on ollut itkun kummallakin puolella: siellä missä itketään ja siellä missä lohdutetaan itkevää. Itkevän ihmisen kohtaamisessa on tärkeää antaa itkijälle tarpeeksi tilaa: ”Ihmiselle on luontevaa lohduttaa. Mutta joskus on hyvä odottaa, että ihminen on saanut itkettyä loppuun ja vasta sitten halata tai ottaa kädestä kiinni. Fyysinen kosketus saatetaan kokea viestiksi siitä, että itkeminen tulee lopettaa vaikka itku pitäisi nimenomaan päästää valloilleen.” Kaikenlainen itkijän hyssyttely voi olla myös valankäyttöä toista ihmistä kohtaan. Itkevästä voi tuntua, että omaa itkua vähätellään, tai että häntä ei oteta vakavasti.

”Kaikkein tärkeintä on kohdata itkevä ihminen juuri sellaisena kuin hän on. Itkua ei pitäisi pelästyä.”

teologia.fi

taivaallisen hyvää tutkimusta

Teologia.fi esittelee suomalaista yliopistoteologiaa sekä ajankohtaisia teologisia puheenaiheita ja tapahtumia. Verkkopalvelun sisältö on suunniteltu kaikkien teologiasta kiinnostuneiden tarpeisiin. Sivustolla julkaistaan vuosittain kolme eri teemanumeroa. Tilaamalla uutiskirjeen saat tietoa uusimmista teema-numeroistamme sähköpostiisi.

Löydät meidät myös Facebookista - Tervetuloa tutustumaan!

RAKKAUDEN

Tapaamme Marian työpaikalla, yhdellä niistä. Hänellä on monia työpaikkoja. Nuhruihin pieni huoneisto, kumilla päällystettyine huonekaluineen, hotellihuoneita, ”panokämppejä”. Iltaisin Maria on domina tai huora, päivisin hän tekee hengellistä työtä etelä-suomalaisessa seurakunnassa, virkaansa vihittyinä. Eikä Maria ole hänen oikea nimensä. En tiedä oikeaa nimeä. Minä saan valita, millä nimellä häntä kutsun. Iltaisin miehet saavat aina.

Aloin neljä vuotta sitten myydä itseäni, Maria aloittaa. Minut saa ostaa. Myyn seksiä. Myyn kehoani, kaikenlaista, mikä liittyy erotiikkaan. Mutta en minä huora koe olevani enkä pidä sanasta prostituoitu. Olen erotiikan asiakaspalvelija. Se on työssäni kuin parturin hommat tai hierojan.

Maria on arviolta minun ikäiseni nainen, keski-ikäinen, hoikka ja kaunis. Hän on ollut naimissa ja eronnut. Hänellä on perhe ja hyvä työpaikka, turvallinen suomalainen elämä. Hän ei ole ollut köyhä, mutta ei rahaa koskaan liiaksikaan ole ollut.

– Neljä vuotta sitten tuli sellainen tilanne, että tarvitsin enemmän rahaa. Halusin myös itselleni jotain. Siksi minä aloitin. Minulla ei ollut siviilissä suhteita, tarvitsin rahaa ja seksiäkin. Ajattelin, että yhdistetään sitten nämä kaksi asiaa, Maria kertoo.

Kukaan ei pakottanut Mariaa seksityöhön. Ei mies eikä köyhyys. Marian avioerosta oli pitempi aika

– Ei minun ole tätä pakko tehdä. Ei siinä mitään dramaattista ollut. Luotan ihmisen vapauteen päättää omasta elämästään. Minä haluan tätä, Maria sanoo.

Maria laittoi nettiin ilmoituksen ja alkoi toteuttaa miesten toiveita.

– Henkisesti se aloittaminen oli tosi helppoa. Itseluottamus oli enemmän ongelma. Olenko minä riittävän hyvä? Epäilyn taitojani alussa. Nyt minulle on sanottu, että olen. Tämä on tuonut itseluottamusta, auttaa muutenkin luomaan omat rajat. Eikä seksin ja tunteiden erottaminen minulle ollut koskaan vaikeaa. Avioliiton aikanakin minulla oli muita suhteita. Nekin olivat pelkkiä panoja, ei mitään muuta. Olen ehkä tunneköyhä ihminen, mutta mieli ja keho ovat ihan eri asiat. Mieleen rakastutaan, keho on keho. Kehoa minä tässä käytän.

Maria aloitti ”kinkyjutuilla”, myymällä domi-napalvelua. Varsinainen seksi tuli mukaan vasta myöhemmin.

– Se kinky oli tosi helppoa, kun otti ensin selville, miten joku juttu tehdään. Itse asiassa kinky on kuin sielunhoitoa, annetaan asiakkaalle mahdollisuus tehdä asioita, joita hän ei omassa parisuhteessaan voi toteuttaa, Kauniita asuja, piiskaa, sidottuna olemista, alistumista, roolileikkejä, seksiä.

Domina-roolissaan Maria on aina aktiivinen osapuoli. Asiakas maksaa siitä, että häntä satutetaan.

– Se on aina näin päin. Eivät ne minua halua alistaa. Hallitsevat miehet löytävät satutettavia narttuja siviilissäkin, ei siitä tarvitse kenellekään maksaa.

Marian mukaan kinky ja roolileikit eivät ole koskaan hänelle vaarallisia, mutta asiakkaan puolesta pitää usein varoa. Miehet eivät aina ymmärrä rajojaan.

– En halua rikkoo kenenkään mieltä tietoisesti. Piiskata voin, mutta en tykkää tehdä henkistä väkivaltaa. Ja joskus on pakko sanoa, että ethän sinä hyvänen aika voi haluta tuollaista, siihen voi kuolla! Jotain hengityksen kontrollointia ja hirttoköysijuttuja teen kyllä ja pistän neuloilla. Mutta kun on joskus pyydetty, että pistän neulan peniksen läpi tai ruiskutan välilihan kautta vettä kiveksiin, kieltäydyin. Jos en ole varma oikeasta tekniikasta, kieltäydyin. Yritin minä koiraakin kerran etsiä, kun asiakas olisi halunnut. Mutta en löytänyt sopivaa ja se sitten jäi.

Maria puhuu miehen kehosta viileästi ja kuulostaa asiantuntevalta. Hän uskoo, että tietää mikä on turvallista. Maria kertoo lukeneensa lääketieteen oppikirjoja ja tietävänsä tarkasti ”mitä voi työntää ja minne”. Jos minun pitäisi arvata, veikkaisin terveydenhoitoalan koulutusta, ehkä diakonissan.

Maria puhuu asiakkaistaan kunnioittavasti. Hän ei käytä sanaa ”poka”, hän ei moiti asiakaitaan. Eikä moralisoi.

– Jos tämä työ on jotakin tehnyt, niin se on laajentanut kuvaani miehistä. En enää niputa teitä samaan kastiin. Te olette yksilöitä ja teillä on tunteita usein paljon enemmän kuin voitte kotona ilmaista, hän kertoo. Eivät nämä asiakkaat ole mitään onnettomia runkkareita vaan ihan tavallisia suomalaisia miehiä, usein hyvässä työssä ja korkeassa asemassa, kansanedustajiakin. Onhan tässä selvä kaksinaismoraali. Mies säättää päivällä lakia prostituution kieltämisestä ja yöllä maksaa minulle seksistä.

Marian puheessa toistuu ajatus siitä, että miehillä on nykyisin vaikeaa. Miestä pitää ymmärtää ja vähän pajoitakin, että ne jaksavat viellä, mihin menevät hänen luotaan. Maria antaa antaa pienen palan illuusiota, hetkeksi. Samaan aikaan Marian miehistä välittämä kuva ei kuitenkaan ole kaunis. Useimmat asiakkaat elävät parisuhteessa. Pettävät vaimojaan, tekevät huorin.

– Ei se kuulu minulle, onko se väärin vaikka niiden vaimoja kohtaan, että ne käyvät minun luonani. Se on niiden ja Jumalan välinen asia ja niiden vai-

AMMATTILAINEN?

Samuli Suonpää

mojen. Usein miehillä on tarpeita, joita ne eivät saa parisuhteessa tyydytettyä. Vaimo voi olla vaikka frigidisti tai raskaana. Omassa suhteessani minä en hyväksyisi pettämistä koskaan.

Maria vakuuttaa ymmärtävänsä miehiä ja hyväksyvänsä heidän erikoisetkin tarpeensa. Häntä ei ole koskaan pahoinpidelty tai raiskattu. Uhkaavia tilanteita on ollut, mutta niistä hän on selvinnyt. Ammatin varjopuolia, sanoo Maria.

– Ei koskaan ilman kondomia. Sitä pyydetään ja vaaditaan kyllä, tosi paljon. Ja joskus asiakas yrittää tehdä sen salaa, ottaa kortsun huomaamatta pois ja vetää paljaalla. Se on silloin pahoinpitely.

Minusta se kuulostaisi raiskaukselta. Hän kertoo miehestä, joka yrittää väkisin jäädä yöksi, joka reppii Marian vaatteita rikki tai yrittää etsiä Marian ajokortin ja selvittää hänen oikean nimensä. Maria ei silti myönnä pelkäävänsä. Pitää olla valmis erilaisiin tilanteisiin.

– Jos menet vaikka hotellihuoneeseen ja siellä onkin yhden miehen sijaan neljä eikä sieltä pääse pois, niin mitä siinä silloin voisi tehdä? Hymyilet vaan ja käyttäydyt hyvin, annat kaikille mitä ne haluaa niin silloin pääsee ehjänä pois? Naisella pitää olla oikeus puolustaa itseään, rajojaan ja etukäteen sovittuja asioita. Tuollaisen tilanteen päätyttyä lähtisin poliisilaitokselle ja tekisin ilmoituksen. Enkä takuulla olisi ainoa, jolla on kehossa merkkejä mahdollisesta väkivallasta. Minulla on aina täysi luottamus siihen, että miten minä käyttäydyn, saan sen itse takaisin. Jos minä olen kiltti ja kohtelias niin silloin minullekin ollaan.

Humalaiset asiakkaat ovat pahimpia, mutta yleensä Maria pyrkii tutustumaan asiakkaaseen ja luomaan pitkän suhteen. Kun tapaa samaa asiakasta monta kertaa, tulevat rajat selväksi ja yllätyksiltä vältytään.

– Niin minä yritän työni tehdä, että asiakkaalle jää hyvä olo siitä, haluaa tulla uudestaan. Vaikka joskus asiakas saattaa kiintyä liikaakin. Pahimpia ovat ne, jotka yrittävät tulla osaksi siviilielämäni. Joku voi vaania parkkipaikalla ja yrittää seurata minne menen tai pahimmillaan tulla minun työpaikalleni. Ne eivät ymmärrä, että tämä on rooli, ei tämä ole oikea minä. Aika, jonka asiakas viettää minun kans-

sani, on hänelle arjesta irrottautumista, lepohetki. Arki on toisenlaista niin hänellä kuin minullakin. Ei kukaan tykkää olla kahlehdittuna patteriin joka päivä tai selkä aina viiruilla ruuskasta. Se on hauskaa hetken, ei jatkuvasti.

Maria kertoo roolin alkavan jo paljon ennen miehen tapaamista ja jäävän joskus päälle pitemmäksi aikaa.

– Kun valmistaudun tapaamiseen ja laittaudun kauniiksi, muutun silloin siihen rooliin. Minusta tulee toinen. Ihan eri nainen kuin olen arjessa. Eikä se muutos takaisin ole ihan nopea sekään. Saatan illalla mennä tietokoneelle tai tiskata, mutta tapaaminen pyörii pitkään päässä. Joskus voin mennä aamulla kahdeksalta päiväduuniin, vaikka olen illalla maannut joidenkin miesten kanssa tai nainut miestä teko-peniksellä. Pitkin päivää tulee mieleen välähdyksiä, mutta ei se ulos näy. Onhan se vähän absurdia kun mieli on yössä ja samaan aikaan käy jotain hengellistä keskustelua.

Maria kertoo, etteivät roolit kuitenkaan koskaan sekotu. Hengellisessä työyhteisössä työskenteleminen ei olisi mitenkään mahdollista, jos siellä tiedettäisiin Marian toisesta työstä. Kinky-palveluiden myyminen voisi vielä kelvatakin, hän arvelee, mutta seksin myyminen sulkisi heti pois työyhteisöstä.

– Minä olen tosi hyvä lokeroimaan asioita. Minulla on ehkä miehen aivot, maskuliininen tapa ajatella, Maria arvelee. Jos nämä toiset jutut käyvätkin mielessä, niin ei sitä kukaan huomaa. Hengellisessä työssä olen aito minä, se ei ole rooli. Minulla on henkilökohtainen usko, rukoilen hiljennyn säännöllisesti, käyn ehtoollisella. Joskus mies voi sängyssä haluta puhua uskostakin ja Jumalasta, se on minulle ihan okei. Kun mies on alasti sängyllä ja sillä on hyvä olo, ne usein puhuvat ihan kaikesta. Enemmän täällä puhutaan elämän vaikeuksista kuin hengellisessä työssä.

Marialle olisi helppo puhua, sen vaistoan itsenkin. Hän vaikuttaa naiselta, joka ei tuomitse, jonka edessä ei tarvitse hävetä. Häpeän tunne minulla iskee vasta kun astun ulos ja huomaan ohikulkevan perheenäidin tuijottavan minua kuin tietäen, mistä olen tulossa. Uskon, etten ole ensimmäinen Marian luota poistuva mies, joka tuntee samoin.

NAISIA LÄHELTÄ JA KAUKAA: FEMAKKOPROPAGANDAA

Anna Hiekkataipala

Minulla on unelma. Sellainen maailma, jossa miehet ja naiset voisivat elää rinnakkain vapaina ja tasavertaisina arvoiltaan ja oikeuksiltaan. Unelmassani ihmisillä olisi järki ja omatunto, ja he toimisivat toisiaan kohtaan veljeyden hengessä. Naiivia, eikö?

Usein, kun avoimesti kertoo pitävänsä maailman suurimpana epäkohtana naisten huonoa asemaa, tulee leimatuksi. Minulle tutuimpia leimoja ovat erilaiset vitsikkäät muunnokset sanasta feministi. Jostain syystä yleinen harhaluulo on ollut, että feministinä haluan muodostaa yhteiskunnan, jota hallitsevat vihaiset rekkalesbot sekä kitkeä koko miessukupuolen universumista. Tällaisina hetkinä olen todella joutunut pinnistelmään pitäytyäkseni omissa arvoissani, jotka kunnioittavat ihmisten monimuotoisuutta, mielipiteenvapautta sekä kaikkiin kohdistuvaa suvaitsevaisuutta.

En ehkä noudata nyt akateemisen argumentoinnin periaatteita kun sanon, että feminismiin ja feministien leimaaminen miehiä vihaavaksi rekkalesbojen kansaksi on saanut minut häpeämään ihmiskuntaa. On surullista, kuinka jopa korkeasti koulutetut ihmiset putoavat aika-ajoin tähän sudenkuoppaan. Eräänä päivänä istuin oikein alas miettimään, miksi näin on. Tutkimustulokseni eivät ole kaikenkattavia, mutta yksi ajatuksistani on se, että ihmisten oloa helpottaa, kun he saavat lokeroida muita. Kun ihmiset ovat lokerossa, todellisuuden konstruointi on jotenkin selkeämpää.

Toinen huomioni on, että kuten kaikki tuntematon, myös feminismi on pelottavaa. Minulle ilkeästi kommentoineet ihmiset eivät ehkä koskaan ole jutelleet modernin ajan feministin kanssa.

Vaikka asian pohdiskelu auttoikin minua ymmärtämään ihmisten asenteita feminismiä kohtaan, havainnot jättivät rajallisen määrän vaihtoehtoja omalle toiminnalleni. Voin joko ryhtyä kiivaaseen kampanjointiin

Vastaus sinetöi graduni suunnan sekä sen, mitä minun tulee tehdä koko loppuelämäni ajan – tavoitella alussa mainitsemani unelman toteutumista tutkimalla ja paljastamalla sukupuolten tasa-arvon toteutumista estäviä rakenteita.

oman agendani puolesta ja tulla leimatuksi entistä voimakkaammin. Tai sitten voin vaieta ja heittää saman tien koko agendan paperinkeräykseen. Kumpikaan vaihtoehto ei hyödytä ketään. Olenkin siis valinnut radikaalin linjan; tietoon perustuvan pragmaattisuuden, strategian, jossa siirryn passiivisesta kuulijasta aktiiviseksi toimijaksi.

Viimeistään viime keväänä sain vahvistuksen tälle toimintatavalleni, kun graduaineistoa haaliessani lähetin sähköpostia afrikkalaisten feministiteologien järjestön pääsihteerille. Graduaiheeni oli tuolloin vielä laava ”naisiin kohdistuva väkivalta Keniassa”, eikä tutkimuskysymyksiäkään oikein ollut. Vastaus postiini kuului: ”Great to hear that you are doing something about sexual and gender based violence in Kenya”. Tämä vastaus sinetöi graduni suunnan sekä sen, mitä minun tulee tehdä koko loppuelämäni ajan – tavoitella alussa mainitsemani unelman toteutumista tutkimalla ja paljastamalla sukupuolten tasa-arvon toteutumista estäviä rakenteita.

Koska tämä on viimeinen tekstini Kyyhkyseen teologian opiskelijana, voin paljastaa salaisuuden. Olen femakkopropagandisti. Tämän juttusarjan tarkoituksena on siis puhtaasti ollut avata yksi ikkuna siihen, mitä feminismi voi tänä päivänä tarkoittaa. Minulle se tarkoittaa tällä hetkellä kolmea asiaa, joista jokaisen olen nostanut yhteen juttusarjani teksteistä. Ensiksi feminismi on minulle sen selvittämistä, mitä maailmassa tapahtuu. Toiseksi se on tietoisuutta siitä, millaisia kysymyksiä feminismiin kentällä tutkitaan. Kolmanneksi feminismi on sitä, mitä konkreettista minä voin tehdä feminismiin hengessä.

Gradu on nyt palautettu ja valmistumisen kulman takana. Valmistumispäivänäni aion pukeutua kultaisiin vaatteisiin sekä korkokenkiin. Ihan vain sen takia, että on niin upeaa olla nainen ja feministi.

PELLET VAIHTUVAT, MUTTA SIRKUS JÄÄ

Sanotaan, että oppia ikä kaikki. Toisaalta vanha koira ei opi uusia temppuja. Kumpaa uskoisi? Ainakin omalta osaltani voin todeta, että molemmat ovat pitäneet kulu-
neen vuoden aikana kutinsa.

Mitä kaikkea opin?

Ainakin sen, että työt, gradu ja puheenjohtajuus TYT:n kokoisessa järjestössä eivät sovi yhteen. Siitä tulee stressi. Jopa sellaiselle ihmiselle, joka yleensä ei stressaa mistään. Olen oppinut sen, että kotiin voi lähteä ajoissa. Kerrat joiden aikana kotiutumisessa on turvauduttu taksiin, voidaan laskea kahden käden sormilla. Se on kuulkaa vähän se. Opin myös sen, että silloin kun minulle sopii, ei aina sovi muille. Kokeilkaas joskus saada 10 ihmistä samaan tilaan kolmeksi tunniksi parin viikon varoitusajalla, joskus lyhyemmälläkin. On muuten höpöä hommaa! Opin sen miten tämän kokaisen yhdistyksen tulot ja menot noin suunnilleen virtaavat vuoden aikana. Enkä siltikään vielä ihan käsitä sitä. Opin sen, että taloudenhoitajaan on siis oikeasti oltava hyvissä väleissä.

Sanni Suhonen

Mitä tästä kaikesta lopulta jäi käteen? Todistus ja läjä irtohiuksia.

Mitä temppuja vanha koira ei oppinut?

En vieläkään aina osaa käyttäytyä ”arvoleni” kuuluvasti. Töhöilen ja hönöilen menemään minkä ennätän. En ollut muistaa, että syödä pitää. Tällä nälkäkiukulla asian luulisi olevan jo itsestäänselvyys. Mutta ei sitä vaan koskaan opi. Huomasin myös, että vaikka perustelu ”no kun niin on aina tehty” ei olisikaan ihan pätevä, se lipsahtaa liian helposti. Miksi hyvää käytäntöä muuttamaan vaan muuttamisen vuoksi? Miksi minun tarvitsisi tietää tälle perustelu?

Ehkä sitä myös vielä joskus oppii aikatauluttamaan elämäänsä. Ja pitämään kyyhkynsen Deadlinesta kiinni.

Mitä tästä kaikesta lopulta jäi käteen?

Todistus ja läjä irtohiuksia. Vyötärölle kasvatettu stressirengas. Paljon hyviä muistoja, vierailuja paikoissa joissa koskaan ei olisi muuten tullut käyneeksi, pitkää pinnaa, uskomattomia hetkiä erilaisten ihmisten parissa ja edelleen violetina sykkivä TYT:läisen sydän.

Jokainen Suomen kirkko
on yksilö. Jokaisella kirkolla
on oma, erikoislaatuinen
historiansa – ja tarinansa.

SUOMEN KIRKOT

Videosarja avaa
uuden ikkunan
Suomen kirkkoihin

Mitä niissä on vuosien
varrella tapahtunut?
Miten ne saivat alkunsa?
Miten niiden arkkitehtuuri
muotoutui ja mitä
maalaukset kertovat?
Kuvallisesti ja äänellisesti
maalattu historiikki tuo
kaukaiset tapahtumat
nykypäivään kiehtovina
kertomuksina.

Katso sarjan
ensimmäinen osa:
intv.fi/kirkot

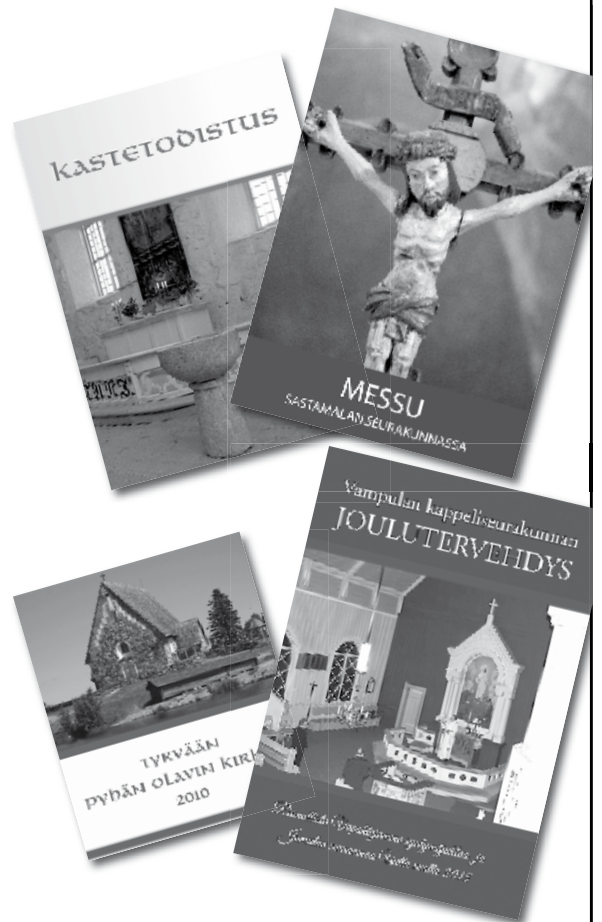
5 vuosikymmentä painopalvelua!

Esitteet, vaalimateriaalit, kirjekuoret, käyntikortit,
lomakkeet, yksilölliset ja viimeistellyt kaste-,
kummi- ja konfirmaatiotodistukset ym. painotyöt.

Kysy tarjous!

Parempi painettuna
VAMMASPAINO

Sastamalankatu 41, 38210 Sastamala. Puh. (03) 512 3000
vammaspaino@vammaspaino.com www.vammaspaino.com

S-PANKKIN ILMAISET ILOT

S-PANKISSA
PERUSPANKKI-
PALVELUT OVAT
S-ETUKORTIN
KÄYTTÄJILLE
MAKSUTTOMIA.

OTA KAIKKI HYÖTY
IRTI JA OHJAA
PALKKASI
TAI ELÄKKEESI
S-PANKKIIN.

LISÄTIETOA
S-PANKKI.FI

S-Pankki

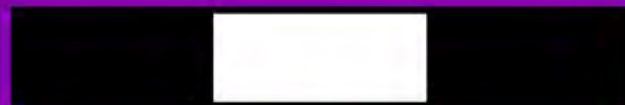
LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJAJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- * neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- * Crux-lehden postiluukkuusi
- * matkavakuutuksen
- * mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä
Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan
erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET
www.pappisliitto.fi